

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 20

IX Legislatura

Any 2015

Sessió plenària
realitzada el dia 12 de novembre de 2015

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Enric Morera i Català

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 1 minut)

Declaració institucional amb motiu del Dia de les Llibreries *pàgina 719*

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a respondre les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris (RE números 4.776, 4.775, 4.774 i 4.773) *pàgina 719*

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Popular sobre el Projecte de llei de pressupostos de La Generalitat per al 2016 (RE número 4.776)

Intervencions de la diputada senyora Isabel Bonig Trigueros (GP Popular), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, del diputat senyor José Ciscar Bolufer (GP Popular), de la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mònica Oltra Jarque, i del diputat senyor Rubén Ibáñez Bordonau (GP Popular).

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Compromís sobre mesures per a dotar els serveis públics de personal suficient i millorar l'atenció als valencians i valencianes (RE número 4.775)

Intervencions del diputat senyor Fran Ferri Fayos (GP Compromís) i del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer.

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Ciudadanos sobre mesures per a garantir el trilingüisme i, en particular, l'aprenentatge de l'anglès en el sistema públic educatiu de la Comunitat Valenciana (RE número 4.774)

Intervencions de la diputada senyora Carolina Punset Bannel (GP Ciudadanos), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, de la diputada senyora Mercedes Ventura Campos (GP Ciudadanos) i del conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport, senyor Vicent Marzà Ibáñez.

Pregunta formulada pel Grup Parlamentari Podemos-Podem sobre les persones majors que queden excloses de la retirada del copagament (RE número 4.773)

Intervencions del diputat senyor Antonio Montiel Márquez (GP Podemos-Podem), del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, del diputat senyor César Jiménez Doménech (GP Podemos-Podem) i de la consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives, senyora Mònica Oltra Jarque.

Validació o derogació del Decret llei 6/2015, de 16 d'octubre, del Consell, pel qual es fa efectiva la recuperació de determinades quantitats de la paga extraordinària de desembre de 2012, i de modificació urgent de la Llei 10/2010, de 9 de juliol, de La Generalitat, d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana (RE número 3.851, DOCV número 7.638).....

pàgina 730

Intervenció del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, per a presentar el decret llei.

Intervencions de la diputada senyora Rosa Peris Cervera (GP Socialista), dels diputats senyor Antonio Montiel Márquez (GP Podemos-Podem) i senyor David de Miguel Martínez (GP Ciudadanos), de la diputada senyora Maria Josep Ortega Requena (GP Compromís) i del diputat senyor Fernando Pastor Llorens (GP Popular).

Votació de validació del Decret llei 6/2015: s'aprova per unanimitat.

Validació o derogació del Decret llei 7/2015, de 16 d'octubre, del Consell, pel qual es concedeix un segon suplement de crèdit per import de cinc-cents setanta-un milions cinc-cents seixanta-un mil dos-cents vint-i-nou amb cinquanta-cinc euros (571.561.229,55 euros), per a finançar operacions derivades de l'execució del mecanisme «Compartiment fons de liquiditat autonòmic del fons de finançament a comunitats autònomes per a l'exercici 2015» (RE número 4.000, DOCV número 7.639)

pàgina 734

Intervenció del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, per a presentar el decret llei.

Votació de validació del Decret llei 7/2015: s'aprova per 59 vots a favor i 29 abstencions.

Intervencions dels diputats senyor David Torres García (GP Podemos-Podem) i senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos), de la diputada senyora Graciela Noemí Ferrer Matvieychuc (GP Compromís) i dels diputats senyor José Muñoz Lladro (GP Socialista) i senyor Rubén Ibáñez Bordonau (GP Popular) per a explicació del vot.

Proposició de llei d'incompatibilitats i conflictes d'interessos de persones amb càrrecs públics no electes, presentada pel Grup Parlamentari Compromís (RE número 2.491, BOC número 18). Criteri del Consell (RE número 4.244, BOC número 31)

pàgina 737

Intervenció del secretari segon, senyor Marc Pallarès Piquer, per a la lectura del criteri del Consell.

Intervencions de les diputades senyora Isaura Navarro Casillas (GP Compromís) i senyora Fabiola Meco Tébar (GP Podemos-Podem), del diputat senyor Juan Ginés Córdoba Cortijo (GP Ciudadanos), de la diputada senyora Clara Tirado Museros (GP Socialista) i del diputat senyor Alfredo Castelló Sáez (GP Popular).

Votació: s'aprova per 48 vots a favor i 42 abstencions.

(S'alça la sessió a les 13 hores i 1 minut)

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 12 de novembre de 2015. Comença la sessió a les 10 hores i 1 minut. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 14. Segona i darrera reunió.

El senyor president:

Senyories, es reprén la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Donem la benvinguda al Consell i llegirem la declaració institucional firmada per tots els grups parlamentaris amb motiu del Dia de les Llibreries.

Declaració institucional amb motiu del Dia de les Llibreries

El senyor president:

«Davant la celebració del Dia de les Llibreries el pròxim 13 de novembre, convocat pel gremi de llibreters de València, les Corts Valencianes manifesten el seu suport institucional... i a la fita i el desig de fer-la extensiva a tota la ciutadania de la Comunitat Valenciana.

»Els llibres guarden l'esperit lliure de la nostra història, la raó i la passió de la nostra cultura pel coneixement, són el cor del nostre passat i d'allò que ha d'estar sempre per vindre, són –pensem– allò que estimem, allò que somiem, allò que temem i imaginem.

»Amb aquesta declaració mostrem el nostre suport als llibres, a les llibreries, als llibreters i a les llibreteres, que són xicotets tresors que hem de preservar per a propiciar que ocupen un nou espai en les transformacions del món digital.

»Amb aquest gest convidem tota la ciutadania a visitar les llibreries i a participar en les activitats literàries que *(soroll de papers)* des d'estes es duran a terme el 13 de novembre. Serà una jornada en què les llibreries ampliaran l'horari fins les deu de la nit.

»Aquesta és una ocasió per a demostrar el recolzament a la cultura escrita en format paper, per a defensar l'existència de llibreries com autèntics centres culturals, llocs on es reuneix la gent, on es creuen pràctiques poètiques i literàries i, en definitiva, un espai comú per on transita la llibertat.

»Palau dels Borja, 11 de novembre del 2015.» *(Aplaudiments)*

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a respondre les preguntes d'interès general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris (RE números 4.776, 4.775, 4.774 i 4.773)

El senyor president:

Senyories, anem a passar al punt número 10 de l'ordre del dia, que és la compareixença del president del Consell per a respondre a preguntes d'interès general de la Comunitat Valenciana formulada pels grups parlamentaris.

Donem la benvinguda al Consell, al seu president, vicepresidenta.

I sense més dilació, donem la paraula a la síndica del Grup Popular, la senyora Isabel Bonig, perquè formula la pregunta.

La senyora Bonig Trigueros:

Gracias, señor presidente.

Señor Puig, usted que es el presidente de La Generalitat con el peor resultado de la historia del PSPV, pero que es el presidente y que le corresponde gobernar, ahora es el momento de gobernar y de decidir.

El tan cacareado cambio que proclamaba la izquierda valenciana se ha reflejado en el primer o en el principal instrumento que tiene un gobierno para hacer política que son los presupuestos de La Generalitat.

A mí no me ha sorprendido lo que se ha venido diciendo estos últimos días en la prensa porque ustedes se han comportado como perfectos trileros de la política en la realización de los presupuestos. Se han pasado cuatro meses hablando de rescatar personas y de políticas sociales y lo que han hecho es continuar con las políticas sociales que había ya diseñado el Partido Popular.

Por eso, señor presidente, le pregunto hoy: ¿cómo valora el Proyecto de ley de presupuestos de La Generalitat para el 2016? Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies.

Per a respondre, el president del Consell prendrà la paraula.

El senyor president del Consell:

Molt bon dia, senyores i senyors.

Senyora Bonig.

Estos són uns pressuposts d'inversió social, de canvi de model productiu, i uns pressuposts honrats, honrats i realistes, que no volen enganyar a ningú i, sens dubte, ben lluny d'eixes afirmacions que ha fet vosté.

Són inversió social perquè reparen injustícies flagrants, derogant els copagaments confiscatoris i aplicant la llei de dependència que s'incrementa un 60%; la renda garantida de ciutadania creix un 35%; i la vivenda social un 110%.

Són de canvi de model perquè es fa política industrial, un 11% més de política industrial, i la xarxa d'instituts tecnològics augmenta fins als 24 milions.

I són honrats sobretot perquè volen ser transparents, perquè volen ser explicats i partixen d'una situació –que vosté sap– d'enorme dificultat.

Estos no són els pressuposts que a nosaltres ens agradaria fer. En els propers anys, quan aconseguim el model de finançament que necessita este país, farem els pressuposts amb tota la dimensió que nosaltres volem.

Però, en qualsevol cas, és evident que ¡ara! ha començat el canvi, i la prioritat d'este govern és la gent, les persones.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a acabar de concretar la pregunta...

Quan vosté vullga.

La senyora Bonig Trigueros:

Gràcies, senyor president.

Mire, señor presidente, acaba usted de demostrar con su respuesta que no se ha leído sus propios presupuestos. Y se lo voy a explicar.

Vicepresidencia. La señora Oltra, la señora vicepresidenta suprime subvenciones nominativas a entidades sociales, deja en el aire las necesidades de miles y miles de beneficiarios

de Cruz Roja, del banco de alimentos, de Cáritas, de movimientos contra la intolerancia, de ayudas a las asociaciones que defienden la familia, de ayudas a mujeres gestantes.

Efectivamente, se ha producido un cambio en el sistema para poder practicar el clientelismo a la hora de dar dinero público a asociaciones. (*Remors*) Y, si no, tiempo al tiempo. (*Aplaudiments*)

Sanidad, señor presidente. Dice usted que se han eliminado los copagos confiscatorios. La señora Montón vino y dijo, con su alegría típica, que se había acabado el copago farmacéutico y el copago ortoprotésico, y el viernes pasado en la comisión de hacienda, el *conseller* de hacienda, que es un poco más realista, le dijo que eso no era verdad. (*Aplaudiments*) El copago sigue en los presupuestos.

Pero, señor Puig, ¿va usted a aplicar esas puertas giratorias –de las que presumen ustedes de atacarlas– a la nueva gerente del hospital de La Fe? ¿Lo va a aplicar? ¿Va a aplicar esa puerta giratoria?

Mire, usted, en materia de transparencia... Para el aumento de 600.000 euros del presupuesto, que es la diferencia entre lo que tenía presupuestado el Partido Popular y lo que han presupuestado ustedes, han creado un aparato administrativo que nos va a costar a todos los valencianos cuatro millones de euros para aplicar una ley de transparencia que no la aplican.

¡Menos mal que ustedes venían a rescatar personas! ¿Cuántas personas se rescatarían con cuatro millones de euros? (*Aplaudiments*)

Y, señor Puig, ¿va usted a aplicar que el 10% del salario de los altos cargos dependa del de la consecución de objetivos? ¿Sí o no?

Mire usted, en vivienda, habla de un plan social de rehabilitación de vivienda. Efectivamente, un plan que dejó totalmente ya casi firmado y totalmente gestionado el Partido Popular con fondos del Ministerio de Fomento. (*Aplaudiments*)

Señor Puig, en economía, ustedes no apuestan por el empleo, ustedes reducen un 65% las ayudas a autónomos y a desempleados, un 65%. (*Aplaudiments*)

Y por primera vez en la historia de esta comunidad los presupuestos de la Generalitat valenciana no llevan un anexo de previsión de creación de empleo porque a ustedes no les importa el empleo, señor Puig, ni en el *pacte* del *botànic* ni en los presupuestos. (*Aplaudiments*)

Mire, usted, hacienda dijo –y ustedes anunciaron– que reducirían dos millones y medio los altos cargos, dos millones y medio de euros en altos cargos. No solo no han suprimido secretarías autonómicas, se han creado muchos más foros, agencias para colocar y colocar.

Además, lo primero que han hecho en su primer presupuesto que iba a rescatar personas es rescatar personas, sí, pero a los altos cargos y enchufados del nuevo gobierno valenciano que le sube un 1% el sueldo (*aplaudiments*), a los funcionarios por ley y ustedes a los altos cargos porque había que respetar.

Mire, usted, ¿habla de unos presupuestos realistas, señor Puig? Señor presidente, ¡si incluyen una partida de 1.300 millones de ingresos ficticios!; ingresos ficticios pero gastos reales. ¿Cómo lo va a pagar, señor Puig?

Y, además, usted, señor Puig, tiene en el presupuesto 1.600 millones de euros más gracias a las políticas del Partido Popular. Y ¿sabe usted en qué se lo gasta? En aumentar el gasto corriente y nada en inversiones.

Y, mire usted, señor Puig, algo sí es verdad: usted ha rescatado a personas, pero ¿a qué personas ha rescatado? Porque en Presidencia hay una línea nominativa de 1.650.000 euros precisamente para –según su opinión– dar dinero, conceder un dinero a aquellas personas que mejoren la imagen de la Comunidad Valenciana.

Es decir, señor Puig, usted hace clientelismo con los recursos públicos (*aplaudiments*), es decir, política caciquil. ¿Se acuerda cuando era alcalde de Morella y usted criticaba a los dirigentes del Partido Popular? Pero también rescatan a personas, sobre todo a personas jurídicas, señor Puig.

¿Le suena, señor Puig, la empresa rescatada Carns de Morella, SL? ¿Le suena?

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bonig Trigueros:

¿Esa sociedad de la que usted fue presidente, según el Registro Mercantil, hasta el 11 de junio del 2015?

El senyor president:

Senyoria.

La senyora Bonig Trigueros:

¿Considera usted ético y moral darle 140.000 euros para (*aplaudiments*) rescatar a una empresa pública...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

...y no a personas?

Como no me va contestar, señor Puig; señora Oltra, ¿es consciente de la mochila que lleva el señor Puig? ¿Hasta cuándo va a aguantar esa mochila excesiva del presidente que ha venido...

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

La senyora Bonig Trigueros:

...a rescatar empresas públicas? (*Aplaudiments*)

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies per la seua intervenció.
Senyor president del Consell. (*Remors*)

El senyor president del Consell:

No tinc temor a contaminar-me. (*Rialles*)

Gràcies.

El senyor president:

Quan vosté vullga, president.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyora Bonig.

No, no vaig a perdre el temps, senyor Alfredo Castelló, contestant les seues impertinències permanents. Mire, anem a parlar seriosament dels pressupostos.

Els pressupostos, que vostés diuen que tant ha aportat el Partit Popular, ¿saben vostés quin és el problema greu d'estos pressupostos? Que el 23% dels pressupostos, és a dir, quasi una quarta part dels pressupostos els hem de dedicar a pagar el deute que vostés han deixat. *(Aplaudiments)* Eixa és la realitat. La realitat és que gastem tant en tornar el deute com en educació. Eixe és el problema d'estos pressupostos.

¿Saben quin és l'altre problema dels pressupostos? És que vostés en el període anterior van deixar 15.000, es van desviar ¡15.000 milions de dèficit! I eixe és el problema real que tenen estos pressupostos, la base d'estos pressupostos.

¿Saben quin és el problema? Que vostés sí que pressupostàvem absolutament de forma triler a –com vosté diu– en alguna partida fonamental dels pressupostos, com per a vostés era *la enajenación de los inmuebles*. ¿Saben quant van recaptar l'any passat? El 0,19 del que van pressupostar. Això eren pressupostos fantasma.

Nosaltres hem eliminat tot el que són els ingressos absolutament ficticis i es diu clarament el que n'hi ha, i el que n'hi ha en estos moments és que n'hi ha un infrafinançament.

I jo li ho vaig dir al senyor Montoro, i el senyor Montoro és conscient, i tot el món és conscient en este país que és necessari que n'hi haja un model de finançament que, finalment, siga just amb tots els ciutadans.

I, per això, nosaltres no estem contents fins i tot amb eixos 1.300, necessitem ¡més! I és just que n'hi hagen més però, almenys, els 1.300 milions eixos han de ser realment una realitat. I ho seran l'any que ve, es pose com es pose.

Mire, vosté parla de clientelisme, i parla que ja no n'hi ha línies directes a associacions concretes en acció social. No, és que eixa partida s'ha duplicat. I estan d'acord les entitats perquè volen presentar els seus projectes. I aquells projectes que siguen millors tindran més suport. I es farà d'una manera transparent. I jo crec que és una magnífica decisió que ha pres la conselleria perquè és la manera d'actuar. I estan contentes. Jo no sé a qui defensen vostés. És que estan d'acord les entitats eixes a les que vosté s'ha referit.

I, en segon lloc, el copagament. Sí, efectivament, anem a superar eixe greu perjudici que van fer vostés a totes i a tots els majors d'este país. I anem clarament a determinar ajudes perquè aquelles persones que cobren menys de mil euros tinguen els medicaments gratuïts.

I això s'aprovarà ¡en este pressupost! ¡Ja sé que els sap malament! Com van dir que els llibres no serien gratuïts, i seran gratuïts. ¡Clar que sí! ¡Seran gratuïts! ¡Seran gratuïts, sí! *(Aplaudiments)*

Mire, respecte..., escolte, i respecte a la transparència, la transparència, escolte, això jo crec que és la partida més barata, ¿sap? Perquè si aconseguim, amb quatre milions, que no hi haja el robatori sistemàtic que vostés van fer durant anys, ¡això serà un gran èxit! *(Aplaudiments)* ¡Un gran èxit! ¡Serà molt barat! Serà extraordinàriament barat, quatre milions, i els ciutadans estaran tranquils perquè els ciutadans sabran que se'ls gestiona amb transparència, efectivament.

I, mire, diu, respecte al parc de vivendes, que ja ho tenia tot preparat. El parc de vivendes, ¿sap com l'han deixat? Que cal reparar tot el parc de vivendes socials perquè estan absolutament impossibilitades per a ser habitades. Això és el que vosté va deixar.

I respecte als alts càrrecs, la realitat és que, efectivament, hem deixat d'invertir o de pagar 600.000 euros en alts càrrec.

Hem disminuït els eventuals el 30%. ¿Podria ser més? Sí, però vostés... no ho van fer. En van fer més.

I de fundacions i de coses d'estes, la veritat és que no vull perdre el temps en esta qüestió, perquè és ridícul extraordinàriament.

I, mire, senyora Bonig, respecte a l'atur, perquè no vull deixar-ho de dir, s'ha incrementat en 44 milions, el Servof se va a refundar en esta legislatura i el pla de joves afectarà a 80.000 joves amb 200 milions. Això és el que hi ha i eixa és la realitat. Eixa és la realitat del que hi ha.

I a més... i a més, senyora Bonig, és patètic que vosté puge a la tribuna a dir les últimes autèntiques mentires que ha dit. Ací, ¿sap el que hi ha? ¿Sap el que hi ha? ¿Sap el que hi ha? El que hi ha és que s'han de preguntar per què han fet tant de sectarisme durant tants anys i per què han segut capaços de deixar l'únic escorxadador que té al seu voltant la cabanya més important de ramaderia, deixar-lo sense cap ajut. Això és el que s'han de preguntar, ¿per què han estat sempre tan sectaris? I el seu... Carlos Fabra, que és el que va decidir esta qüestió, és el mateix que el va posar ací.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president. *(El president parla amb el micròfon desconnectat)*

Senyor Ciscar, té vosté la paraula.

El senyor Ciscar Bolufer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor president de La Generalitat.

Tal vegada, si vostés en l'any 2009 no haveren recolzat el model de finançament del senyor Zapatero, hui hi hauria menys deute en la Comunitat Valenciana, *(aplaudiments)* menys deute.

Mire, ho ha dit molt bé la nostra portaveu, pareix que han canviat vostés la prioritat. Ja no és rescatar persones. Ara és rescatar empreses. I com vosté no li ha contestat a la meua portaveu, jo insistiré per vore si tinc més sort.

Desapareix del pressupost –i crec que és una cosa èticament, com a mínim èticament reprovable i sospitos– subvencions nominatives a entitats que fan una gran tasca social i que lluiten contra la pobresa, com Creu Roja, com Casa Caridad, com Càritas, etcètera, i apareix una subvenció nominativa a una empresa amb greus dificultats econòmiques: Carns de Morella.

Com no ha contestat, jo vaig a insistir-li. Senyor president, ¿vosté, vosté garantix que eixa subvenció no anirà a pal·liar la ruïna econòmica de l'escorxadador de Morella? ¿Vosté garantix que no anirà a pagar deutes a creditors que ja existixen hui en dia?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ciscar.

Té la paraula la vicepresidenta del Consell.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyor president.

Bon dia, senyories.

Mire, vostés tenen un problema molt greu, i és que no distingixen allò públic d'allò privat, per això tenen tants problemes en els jutjats.

Mire, subvenció a un escorxadador –una empresa pública, pública– per a donar servei als ramaders de la zona i servei

als hostalers de València que demanen carn ecològica, ¿ho entenen? Públic-públic.

Ara anem a un altre cas. Mire, privat-privat..., públic-privat. ¿Recorden vostés este cotxe? Igual la senyora Bonig el recorda. Açò és el cotxe que va utilitzar Enrique Simó mentre era director general de VAERSA, igual a la senyora Bonig li sona. El van imputar; quatre mesos després, va deixar de ser director, però el cotxe el va seguir utilitzant, amb un cost a les arques públiques de 13.000 euros en gasolina i 10.000 euros del turbo que es va carregar. Un cotxe de luxe, amb tots els detalls, que després, si volen, els el passe. (*Veus*)

Açò és l'exemple..., i se li va llevar el cotxe en el mes de juliol d'enguany, perquè la senyora Bonig li va deixar el «cotxasso» a un senyor imputat. ¿Veuen la diferència? ¿Veuen la diferència? (*Aplaudiments i protestes*) Públic-privat, públic-públic, indecent-decent. Eixa és la diferència.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.
Senyor Rubén Ibáñez, quan vullga.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Gracias, señor presidente.
Vamos a intentar distinguir presidente de vicepresidencia.
(*Rialles*)

Señor Puig, empiece a dar la cara, por tercera vez. A ver si puede usted dar la cara.

Mire, señor Puig, usted ocultó a sus compañeros de Consell que era presidente y consejero de Carns de Morella, SL, una empresa mixta, con más de setenta socios.

Usted ocultó en su declaración de actividades que era presidente y consejero de esta empresa –declaración de actividades.

Usted aprobó un proyecto de presupuestos en los que incluía una línea nominativa a una empresa en la que tenía un manifiesto interés: la presidió, la dejó en quiebra y ahora pretende salvarla con dinero público.

Señor presidente, usted ha engañado a todos. Ha faltado a la verdad en declaración de bienes. No se ha abstenido en la toma de consideración del proyecto de ley. ¿Va usted a asumir alguna responsabilidad por esto, señor presidente?

Pero, es más, sus socios de gobierno, hoy, en este pleno, van a presentar una proposición de ley donde se califica estos hechos como muy graves y llevan aparejada el cese del cargo. ¿Va usted a asumir alguna responsabilidad o van a ser sus socios, por ley, los que le empujen del sillón y le manden a la calle? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ibáñez.
Té la paraula la vicepresidenta del Consell. Quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Intentaré ser didàctica.

Anem a vore. Vostés, quan estaven en el govern, ¿a que estaven al front d'un muntó de patronats, fundacions per raó del seu càrrec? ¿A que això no apareix en la declaració de béns? (*Veus*) Doncs el senyor president, mentre era alcalde de Morella, presidia l'empresa pública en la seua qualitat d'alcalde. (*Remors*)

El senyor president:

¡Senyories, per favor, un moment de silenci! Deixen...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

¿Això ho entenen vostés? ¿Això ho van entenen? Perquè és que és una qüestió d'entendre.

Aleshores, una altra volta, subvenció pública per a un servei públic que dona servei als ramaders de l'interior de Castelló –que no sé per què li tenen vostés tanta mania, ¿eh?–. Desviacions de diners públics a privat, allò de la senyora Bonig.

Expliquen vostés... expliquen vostés per què li varen deixar a un imputat un cotxe després d'haver deixat el seu càrrec. (*Veus*) Això sí que és malversar fons públics, això sí que és pagar favors i això sí que és indecent.

Vostés tenen una motxilla molt gran. La motxilla és la seua. El problema és que la seua motxilla l'estem pagant tots els valencians i valencianes. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

A continuació..., un moment de tranquil·litat. Per favor, demane silenci per a continuar la sessió de control i el síndic del Grup Compromís formularà la pregunta.

Quan vosté vullga, senyor..., (*remors*) espere un segon a vore si... si se fa una miqueta de silenci. (*Remors*) ¡Senyories! (*Veus*) Anem a continuar. Té vosté la paraula, senyor Ferri.

El senyor Ferri Fayos:

Senyor president, estic preocupat, estic molt preocupat perquè les coses no pinten bé per als valencians i les valencianes.

En estes Corts vàrem arribar a un acord unànim, per consens, molt gran sobre moltes reivindicacions, un consens unànim que passava per reclamar al govern central un sistema de finançament..., la revisió del sistema de finançament de forma immediata, la satisfacció del deute històric i una inversió que compense el maltractament històric que hem patit els valencians i les valencianes.

Però la resposta del govern central ha sigut la de donar-nos un préstec, el FLA. En lloc de donar-nos els diners que ens corresponen, ens presten els nostres propis diners perquè després els hàgem de tornar.

Ja sap que estic decebut amb la resposta del govern espanyol en la seua reunió. No perquè esperava massa del senyor Rajoy, sinó perquè, després d'eixe consens, esperava que el president del govern espanyol no deixara tan mal parat al Partit Popular valencià.

Però tranquils, que s'acosta la campanya i començarà la impostura. I ens prometran de tot. El candidat Mariano ens dirà tot el contrari del que ha fet el president Rajoy.

Però no és l'única notícia que hem tingut sobre el finançament. Este cap de setmana, un altre candidat al govern espanyol, el senyor Albert Rivera, ha fet unes declaracions sorprenents. I va dir: «No es cierto que la Comunidad Valenciana sea la peor financiada de España.» I per tres vegades, com Sant Pere, va negar l'evidència en una entrevista davant la sorpresa del periodista. Ací no tenim impostura. Ací el que tenim directament és ignorància. I per això estic preocupat, perquè ens enfrontem a unes eleccions en les quals els valencians haurem de decidir si continuem amb el mateix maltractament des del govern central o si ens plantem i diem «prou». I algú pensarà: què pesats que són estos de Compromís amb el finançament.

I, miren, sí, els de Compromís som pesats, i som pesats en el tema de finançament perquè som conscients del que suposa tindre un bon finançament i perquè volem defensar els interessos dels valencians. Són pesats perquè ens juguem molt.

Hui, la meua pregunta se centra en una de les conseqüències d'eixe finançament injust. L'evidència indica que som el segon territori de l'estat amb menys empleats públics per càpita.

Potser algú ho posa en dubte i diu: «No es cierto, no es cierto.» Però sí, les dades són tossudes. Mentre ací tenim 270 empleats per cada 10.000 ciutadans i ciutadanes, en la resta de comunitats autònomes en tenen més de 308. El mateix passa als ajuntaments. Mentre ací comptem amb 105 empleats per cada 10.000 persones, la resta de l'estat tenen més de 120 empleats per cada 10.000 persones. I això és una evidència, és un fet objectiu. Això no ho pot negar ningú.

¿Què vol dir estar a la cua de l'estat en empleats públics? Vol dir que tenim menys personal per a atendre a la ciutadania, que tenim menys metges i metgesses, que tenim menys professores i professors, que tenim menys personal d'administració, que tenim menys bombers i bomberes, que tenim menys policies locals, menys infermeres i infermers, menys inspectors i inspectores, menys treballadors i treballadores socials, menys unitats per a combatre els incendis forestals, menys personal per a cuidar el nostre medi ambient, menys investigadors i investigadores en els nostres centres públics i, així, un llarg etcètera.

Moltes vegades ja els hem explicat que quan parlem d'un millor finançament, parlem de tot això, parlem de tindre les mateixes oportunitats que la resta per a millorar la vida de la ciutadania.

Ara es parla molt d'allò d'aprimar l'administració. Realment del que estem parlant és d'eliminar drets de la ciutadania.

Des de 2012 fins a 2014 es van retallar d'una forma brutal els serveis públics. En només dos anys s'han reduït més de tretze mil els empleats públics de la Generalitat valenciana i si ens n'anem a tots els empleats que presten serveis per a la ciutadania, en són vora vint mil.

Des de Compromís no ens amaguem. No volem aprimar l'administració. Volem fulminar l'enxufisme, volem eliminar els «xanxullos», volem acabar amb el *golferio*, però no anem a permetre que es pose en dubte els drets dels valencians i les valencianes.

Som conscients que el nou govern té un full de ruta precisament per a garantir eixos drets, que busca rescatar eixes persones. Sabem que el nou govern s'ha compromés amb uns serveis públics de qualitat, i una bona mostra d'això és l'anunci que va fer el conseller d'educació que a l'any que ve comptarem amb més de mil nous docents en l'educació pública: 174 nous mestres, 900 professors i professores que permetran reduir la ràtio i, per tant, atendre millor els nostres alumnes i donar millor qualitat en els serveis. Eixa és la línia que cal seguir.

I, com li dia, senyor president, partim d'una situació molt preocupant, som el segon territori amb menys empleats públics. Per això la meua pregunta és: ¿quines mesures té previst adoptar el Consell per a dotar els serveis públics de personal suficient per a millorar l'atenció als valencians i les valencianes?

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri.

Per a respondre, el president del Consell. Quan vullga.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Moltes gràcies, senyor diputat.

Efectivament, senyor Ferri, té vosté raó. Ací, la mare de totes les batalles és, sense dubte, el finançament.

I, efectivament, jo vaig haver d'anar a parlar amb el senyor Montoro per exigir-li simplement que complira els seus compromisos adquirits amb este país. Són els compromisos legítims que tenien. No es tracta de cap tipus de favor, ni cap tipus de propina. No, es tracta que el dèficit de l'any passat se va comprometre que vindria abordat a través del FLA.

El FLA, efectivament, és un crèdit. Un crèdit, ara sense interessos, però és un crèdit que cal tornar i que això formarà part de la gran discussió que hem de tindre al voltant del deute històric. I és veritat que si li devem a l'estat, en eixe sentit és més fàcil la negociació i això és una cosa positiva en principi.

Ara bé, certament el FLA només és el que és. I és veritat que, ja, dels anys..., en els anys passats de FLA, ja els valencians hem tornat 1.478 milions d'euros. Això ens ha costat interessos. És a dir, no només no tenim el finançament adequat, sinó que quan ens deixen diners, hem hagut de tornar els interessos. I eixa és, efectivament, la gran problemàtica que té esta comunitat per a poder tindre els serveis públics de qualitat i decents que mereixen els ciutadans.

Ara que es parla tant del compliment i no compliment de les lleis, s'ha de reconèixer que no s'està complint de la Lofca i que, per tant, no s'està complint la Constitució. I nosaltres exigim que se complisca la Constitució ací, ara i sempre, no sols quan interesse. Per tant, eixa és la qüestió.

Pel que fa a la concreció de la seua pregunta, efectivament, les dades són com són i les dades diuen que nosaltres no només no tenim més empleats públics, sinó que tenim menys empleats públics. Per tant, això al final el que suposa és que, efectivament, els serveis no poden ser de la qualitat que mereixen els nostres ciutadans.

Val a dir que en sanitat, per exemple, sols hi ha una comunitat autònoma que en relació a la seua població té menys professionals que nosaltres, és Catalunya, però Catalunya té una gran part de la seua sanitat privatitzada. I, per tant, no és una equiparació correcta. Però en la resta d'Espanya tenim menys personal sanitari, com tenim també menys en serveis socials o menys en educació.

Per tant, tenim pocs funcionaris, tenim pocs empleats públics i hem de fer tot això a la vegada que fem una gran reforma de l'administració, una modernització de l'administració, perquè és una administració que està absolutament en molts dels aspectes absolutament invalidada per a l'actualitat. Perquè tenim problemes greus d'informatització. De fet, teníem milers d'ordinadors allí, atascats, sense utilitzar en l'àmbit de la justícia. El problema que hi ha és que efectivament necessitem que se racionalitze i que s'avance en esta modernització.

Nosaltres volem buscar l'eficàcia, l'eficiència, però això no s'aconsegueix atacant els funcionaris, com tantes vegades s'ha fet. Molta gent ha posat els funcionaris sempre al peu del cavall des d'opcions polítiques dient que sobra estat, que permanentment s'ha de disminuir la funció pública. I això no és el que cal fer. El que cal fer és una funció pública potent, capaç de donar força a tot el que són les iniciatives d'un país.

Per tant, nosaltres estem clarament contra la privatització dels serveis públics i volem que finalment se modernitze l'administració valenciana per eixa gran administració que volem.

És una autèntica fal·làcia dir que eficiència i privatització és el mateix. És una fal·làcia. És veritat que pot ser tan eficient un recurs destinat d'una manera o d'una altra.

El fonamental és avaluar, avaluar i vore exactament com s'invertixen adequadament els recursos. Què anem a fer immediatament?

Primer. Combatre la interinitat. Més del 30% dels funcionaris valencians són interins. Eixe és un element fonamental. I a més s'ha de superar tot el que ha sigut la taxa de reposició. Qualsevol que vaja a l'administració pública valenciana sap que queden moltíssimes places per cobrir. I això és el que s'ha de començar a fer, perquè si no se pot atendre d'una manera correcta. I eixos grans objectius tenen dos barreres: una que és el finançament, però també les restriccions imposades per l'estat, però ja estaven, perquè estaven soles, se poden fer 262 places corresponents a l'oferta pública del 2015.

En segon lloc, es posaran en marxa immediatament els concursos de trasllats, acabant el sistemàtic incompliment. La primera convocatòria se produirà en el 2016 per a l'administració general.

I, en tercer lloc, en l'àmbit sanitari. Entre 2015 i 2016, però especialment en el 2016, se posaran en marxa ja 1.216 places noves. I en educació, com vosté ha dit, hi haurà mil places noves.

En justícia s'acabarà amb esta interinitat que fa molt difícil que (*inintel·ligible*) ... el servei de la justícia, que té un 21% en este moment d'interinitat.

En definitiva, senyoria, jo crec que l'administració valenciana és una administració que necessita vigor, que necessita força, i els funcionaris valencians, que són grans funcionaris, necessiten que el seu govern estiga al seu costat i treballe en ells per millorar tot el que és la prestació dels serveis públics als valencians.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

A continuació, i per a formular la pregunta en nom de Ciudadanos, la seua síndica prendrà la paraula per un temps màxim de cinc minuts.

La senyora Punset Bannel:

Señor presidente.

Teniendo en cuenta que un país sin educación es un país sin futuro, me gustaría saber qué medidas va a tomar el Consell para garantizar que en el sistema público educativo valenciano los niños van a poder aprender inglés y van a tener derecho a una educación trilingüe, en valenciano, español y en inglés.

Y hacemos particular énfasis en el tema del inglés porque consideramos que en un mundo global como el nuestro, en el que no solo se puede sino que muchas se ven forzadas a salir por el mundo entero a buscar trabajo las personas, evidentemente cuando se ha convertido el inglés, no en una lengua más, sino en la lengua franca del mundo laboral, cómo vamos a hacer para poder garantizar que al final de su escolarización los niños sepan inglés. Si va a tomar alguna medida el Consell en los presupuestos para lograrlo y, sobre todo, teniendo en cuenta que, según..., en todos los estudios que nosotros tenemos, por ejemplo, el último de Adecco, en una de cada tres ofertas de empleo en España se requiere el conocimiento de idiomas, y especialmente en los perfiles profesionales medios y altos se exige conocimiento de inglés nada más y nada menos que un 80% de las ofertas publicadas.

Y si vamos al caso concreto de la Comunidad Valenciana y después de haber hablado con muchos empresarios, te das cuenta que de las pocas empresas que se han salvado de la crisis, muchas lo han hecho gracias a la exportación. Y

en este mismo estudio de Adecco, dentro de lo que son las áreas funcionales y en cuanto a ofertas laborales se refiere, las ofertas laborales en las áreas de exportación requieren en un 94% de las ocasiones hablar inglés. O sea que, también para la Comunidad Valenciana, y especialmente para la Comunidad Valenciana, debemos garantizarlo y preguntamos cómo lo va a hacer el Consell.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyor president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Muchas gracias, señora Punset.

Efectivamente, coincidimos en una cuestión fundamental, vamos, en las dos cuestiones coincidimos.

En primer lugar, que efectivamente la educación es el pilar sobre el que se debe cimentar nuestro futuro. El modelo económico que nosotros teníamos, basado en la especulación ha fracasado estrepitosamente, y efectivamente hay que ir a un nuevo modelo. Y para ese nuevo modelo es importante, es fundamental que estemos con la mayor capacitación posible.

Yo tengo que decir que en estos momentos los profesionales del campo de la educación están haciendo un grandísimo trabajo y están haciendo mucho más allá de lo que incluso pueden. Pero, en cualquier caso, efectivamente, necesitamos mejorar todo el ámbito educativo, y por eso vamos a aumentar el profesorado y por eso se va a aumentar la calidad de la enseñanza, de la educación.

Y en segundo lugar, efectivamente, el inglés se ha convertido en una lengua franca, es una lengua fundamental. Y nosotros lo que queremos es cumplir con aquello que dice el Estatuto de autonomía y cumplir con aquella que es la voluntad política de este gobierno, que es que los niños cuando acaben secundaria sepan castellano, valenciano e inglés. Ese es el objetivo. Porque, efectivamente, nosotros desde luego nosotros no queremos que haya ningún tipo de disputa respecto a las lenguas, sino todo lo contrario, que de verdad desde nuestra lengua hasta todo el resto sean tratadas no solo como hechos instrumentales, sino también como hechos culturales, que es lo que son.

En definitiva, vamos a tomar decisiones ya en este presupuesto. En el presupuesto de 2016 se han incorporado nuevas líneas para el fomento del multilingüismo. Se ha incrementado, se ha doblado el programa de ayudas al Erasmus, se ha abierto una nueva ayuda para formación en idiomas extranjeros.

Por otra parte, se ha duplicado, más que duplicado, el apoyo a las escuelas oficiales de idiomas. El incremento de la oferta de plazas de formación permanente para mejorar el inglés en los docentes, que se va a hacer, va a afectar a 8.000 personas en escuelas oficiales y a cien mil personas a distancias.

Y este mes de agosto se organizarán, por primera vez, una serie de cursos de inmersión de inglés para alumnos de tercero y cuarto de ESO en estancias de quince días.

Y también se está preparando un programa similar para los profesores, porque efectivamente hay un problema en España que hay que añadir, no solo en la Comunidad Valenciana, que hay un problema real también en la didáctica y en la pedagogía, y que hay que ir mejorando. Porque fundamental, finalmente, que el inglés, de verdad, tenga la cabida que debe tener en nuestro espacio educativo.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies.

La senyora Punset Bannel:

Mire, le presumo buena voluntad, pero entonces lo que creo que hay es desconocimiento por su parte. Porque si usted me dice... queremos hechos, ¿eh?, no palabras, si usted me dice, queremos que los niños hablen inglés al final de su escolarización y lo que pretende es conseguirlo, primero, sin cambiar el modelo educativo pedagógico de los colegios con dos o tres horas de un profesor de inglés a la semana, vamos listos. Para aprender inglés hay que hacer lo que ha hecho, por ejemplo, la Comunidad de Madrid. Y vamos a olvidarnos de los colores políticos. Porque en la Comunidad de Madrid cuando empezaron en 2005 con el proyecto de bilingüismo lo que han conseguido es tener un tercio de los institutos bilingües, la mitad de los colegios bilingües, y lo hacen poniendo un tercio de las asignaturas como lengua vehicular en inglés. Eso sí que es apostar por el inglés. ¿Sabe usted? Pero lo hacen apostando, metiendo dinero en presupuesto.

Y aquí hay una cuestión de mucha palabrería, mucho postureo de sí, sí, quiero que aprendan inglés, pero luego, cuando uno va a los presupuestos del 2016, ¿usted sabe lo que uno se encuentra, señor *president*? Se encuentra que ustedes invierten cero en esta cuestión, en educación primaria y secundaria.

Es mentira. Ustedes están incluyendo becas Erasmus para la educación universitaria. Es cierto, ustedes han puesto una línea de ayudas, que da, por cierto, la Unión Europea, es cierto, pero a nivel universitario. A nivel de escuelas lo que..., a nivel de la ESO lo que ustedes han hecho es, primero, retirar la ayuda de dos millones de euros que financiaba la estancia de alumnos de educación secundaria en el extranjero, es lo que han hecho, retirarla para el próximo año. Y, en segundo lugar, en la línea de ayuda de formación al profesorado, en la que hay mucho más gasto que inversión, lo que queda son 150.000 euros, es decir, 50.000 por provincia para financiar 17 líneas de actuación para formación del profesorado, 17 líneas de actuación entre las que se encuentra formarles que inglés una de ellas, pero todas las demás no tienen nada que ver con que los profesores aprendan inglés para poder enseñar inglés a sus alumnos. (*Aplaudiments*)

¿Sabe usted a qué se dedican esos 150.000 euros? Se dedican a formar a los profesores, entre otras cosas en metodologías de inmersión lingüística. Casualidad. También, por supuesto, en lenguas extranjeras. Pero, ya le digo, 50.000 euros por provincia, entre 17 líneas de actuación.

Por otra parte también le digo que si me va a decir, como le dijo el *conseller* Marzá a mi diputada, que la gran actuación del gobierno valenciano en materia de formación de profesores para aprendan inglés o en materia de alumnos, que ya le digo, que la han hecho desaparecer, son los 150.000..., perdón, la línea de inversión en promoción y uso del valenciano en la que dice ustedes que hay programas de ayuda al multilingüismo, cuando uno entra al detalle, señor *president* –sí, mire usted al *conseller* Marzá que le va a decir, le puede explicar–, cuando uno entra en detalle estos programas de multilingüismo a lo que se dedican básicamente es a rotulación de comercios, supongo que en valenciano porque aquí no vamos a rotular en inglés, ¿verdad, señor Marzá?, el multilingüismo también para la participación directa de entidades en la promoción del multilingüismo se lo dan a la Cruz Roja, a la federación de personas sordas, o sea, nada que ver con nuestro sistema educativo. Y por supuesto

también a fomentar el multilingüismo en el ámbito social, partidas de estas opacas, nada que ver con nuestros colegios, nada que ver con nuestros alumnos, cero presupuesto en la Comunidad Valenciana para formar a nuestros alumnos en inglés. Cero voluntad política, señor *president*, para cambiar nuestro modelo educativo. No se puede enseñar inglés a los niños con dos o tres horas por semana de gramática, ésta no es la forma.

Y le propongo, señor *president*, si tanta voluntad política hay de que los niños tengan la oportunidad, no sólo los hijos de los ricos, que no sea un privilegio de unos pocos que se pueden pagar los 2.000 euros que cuesta la quincena a sus hijos, o la quincena en un mes en Inglaterra. Si realmente tiene usted voluntad –termino, presidente, termino–, haga usted una consulta a los padres en la Comunidad Valenciana para ver si quieren todos, los de línea en valenciano y los de castellano, quieren todos un tercio de las asignaturas en inglés, señor *president*, que va a ver cómo lo ganamos por goleada, lo ganamos los padres que queremos que nuestros hijos estudien...

El señor president:

Gràcies.

La senyora Punset Bannel:

...un tercio de las asignaturas en inglés. Haga usted esa consulta. ¿Quiere hacerla, señor *president*? (*Aplaudiments*)

El señor president:

Moltes gràcies per la seua...

El señor president del Consell:

Muchas gracias, señora Punset.

Señor presidente.

Yo creo que de todas maneras esto de la educación hacerlo por referéndum no parece demasiado razonable, de verdad, ¿sabe? (*Rialles*)

No..., vamos a ver, oiga, sinceramente, sinceramente, nosotros vamos a hacer una nueva ley de educación en la que los grupos parlamentarios, en la que el conjunto de la comunidad educativa van a participar en la elaboración de esta ley. Y será una ley que tendrá unos objetivos y que tendrá adosado un presupuesto a medio y largo plazo. Porque la educación no sabe de legislaturas y yo creo que tenemos que llegar a un gran acuerdo. Vamos a intentarlo. Yo voy a hacer y el *conseller* va a hacer todo lo posible para que así sea.

Pero es en ese ámbito donde se pueden producir cambios en profundidad, el resto puede ser interesante, pero no vamos a movernos y creo que no es el caso de movernos en educación a golpe de referéndum.

Además es que hay que ir más allá. En el tema de las lenguas, primero que no hay que aceptar, simplemente, que es el inglés y ya está. Yo creo que hay lenguas muy importantes, como el alemán, como el francés, que son importantes, que también es fundamental que continúen teniendo su espacio en el mundo educativo. Lo veo fundamental, porque, efectivamente, no vamos a un mundo unipolar tampoco en la lengua.

Por otra parte, efectivamente, aparte de la cuestión directamente adosada en cuanto al conocimiento del inglés, al sistema educativo, hay otros ámbitos en los que es fundamental. Porque, desde luego, tanto en la formación ocupacional, que es muy importante, porque efectivamente nosotros tene-

mos, en la economía, tenemos mucha gente que viene aquí y que es necesario saberlo y, por tanto, hay que también hacer una acción de choque ahora, porque no hay que residenciarlo todo en el sistema educativo.

Hay una cuestión que sí que es fundamental y que yo les propongo a aquellos que están ahora en la confección del nuevo modelo de la radiotelevisión pública valenciana, que yo creo que es muy importante también que se potencie las versiones originales en las películas. Esto es fundamental. *(Remors)* No, perdona, claro que tiene que ver. ¿Sabes por qué tiene que ver? Porque el país donde peor funciona la fonética del inglés es España. Y curiosamente es en el que está todo absolutamente doblado. Esa es la cuestión. Por eso hay que... *(Remors)* Si estamos de acuerdo, se enfadan hasta cuando estamos de acuerdo. Bien, esto es fundamental.

Pero el problema no es valenciano o inglés y el problema de la inmersión, señora Bonig, es que también proponemos inmersión en inglés, también en las partes de inmersión. Por tanto, el problema aquí no es valenciano o inglés, no es, por más que ustedes se pongan así no es.

Y, mire, le voy a dar un dato que es fundamental. ¿Sabe lo que invertimos nosotros? Yo de verdad que esto no me alegra decirlo, porque a mí me gustaría que fuera más. ¿Pero sabe cuál es el problema? Es que de todas las comunidades que tienen dos lenguas oficiales, la que menos invertimos en valenciano, en la lengua propia, somos nosotros. Esa es la desgracia. La desgracia es que Euskadi son 21 euros por habitante, Cataluña 4,40, Galicia 2,57 y hasta Asturias 1,5.

Por lo tanto, efectivamente, hay que mejorar muchas cosas en la educación, muchas cosas, el inglés también, el valenciano por supuesto también. Y lo que hay que hacer, de verdad, es hacer un modelo educativo estable que ayude a la capacitación, a la formación y a la defensa de los valores.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.
Té la paraula.

La senyora Ventura Campos:

Gràcies, senyor president.

Indicarle que nosotros queremos un modelo educativo competencial y, por supuesto, queremos un modelo que esté el inglés, el valenciano, porque es nuestra lengua, y el castellano. Queremos un modelo trilingüe y ser óptimos en el aprendizaje de las tres lenguas. Es lo único que se solicita.

En esta línea, otra pregunta que nos hacemos desde nuestro grupo parlamentario es sobre la Formación Profesional dual. Como sabemos, tiene el objetivo de desarrollar alumnado competencial para favorecer la inserción laboral de estos jóvenes. En este sentido se busca ofrecer una formación adecuada a las demandas del mercado y a los sectores productivos.

Nosotros consideramos que una competencia necesaria y obligatoria, que debería de estar dentro de la FP dual sería optimizar una lengua extranjera, pongamos el inglés, pero una lengua extranjera como mínimo. ¿No cree usted que debería de ser así?

En este sentido, en los presupuestos no hemos visto nada sobre optimizar o becas Erasmus para los alumnos de FP. Y nos gustaría conocer qué medidas han propuesto en la FP dual para promocionar y potenciar la competencia de un idioma extranjero.

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Per a respondre, el conseller d'educació té la paraula.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Moltes gràcies.

Primer que res, evidentment, compartir la visió de cap on hem d'anar. I evidentment és en el que estem treballant. Com ha dit el president, el que volem és generar eixe consens al voltant de quin és el model lingüístic, quin és el programa lingüístic que hem de generar en els nostres centres, en escoles, instituts, per tal que assolim els objectius que estem compartint, que és dominar de forma eficient les dos llengües oficials, una llengua estrangera i a poder ser una altra, però, evidentment la llengua estrangera d'anglès, la primera seria l'anglès. Però per arribar ahí hem de generar eixe consens i haurem de debatre ací.

I, per tant, portarem, evidentment, una proposta que estarà consensuada i que estarà debatuda amb els principals acadèmics en la matèria. I, per tant, no crec que siga ara dir si ha de ser el 33% o quin percentatge ha de ser sinó que ho haurem de parlar en funció d'allò que ens diguen els experts.

Tres línies d'actuació que estem tirant endavant i que estan en el pressupost de 2016. Primer, la formació continuada, el que dèiem, que multipliquem per tres la inversió en formació contínua del professorat. Per tant, s'ha de formar el professorat per a poder ensenyar.

Seguim. Formació prèvia. Estem augmentat la capacitat dels nostres mestres en anglès, en la llengua estrangera, via eixa formació que nosaltres tenim ací nova, que és d'1,4 milions d'euros més, no només per als mestres sinó per al conjunt dels estudiants universitaris, que són precisament aquells que els assenyalava que necessiten major competència lingüística i que després es demana per a les seues ofertes de treball.

Estem posant una línia nova que va directament dirigida a que la gent aprenga idiomes i puga després desenvolupar-los en la seua tasca laboral. I, no només això, estem creant també grups d'innovació pedagògica de com s'han d'ensenyar les llengües, no només en quina quantitat sinó de quina manera s'han d'ensenyar les llengües, estem generant eixos grups d'innovació pedagògica perquè ja, des de ja, des del moment actual comencen a treballar en eixes noves formes d'ensenyar l'anglès perquè els nostres xiquets i xiquetes deixen de tindre unes competències tan baixes en anglès i pugen a desenvolupar-les, més enllà dels recursos econòmics que es destinen perquè ja en destinem més.

Per tant, dit això, acabe, estem d'acord amb el seu plantejament, estem d'acord cap on hem d'anar. Debatem-ho i arribem als acords pertinents, perquè estic segur que ho aconseguirem.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Té la paraula.

La senyora Ventura Campos:

Gracias.

En esta línea sí que me gustaría verlo reflejado en los presupuestos y haremos las enmiendas necesarias para poderlo reflejar, sobre todo, también, en el tema de la FP dual.

Por otro lado, como usted sabe, la semana pasada fue conocido un documento interno, elaborado por el conse-

jo general de secretarios, interventores y tesoreros de la administración local, donde se planteaba que la propuesta estrella de su *conselleria* sobre libros gratis generaba serios problemas en su puesta en marcha. En primer lugar, porque los ayuntamientos carecían de medios materiales y humanos para dar respuesta al volumen de personas que se iban a beneficiar de esta ayuda. En esta línea, la tramitación sobrepasaba la capacidad de gestión municipal. Y, por otro lado, las entidades locales aseguran que esta competencia no les correspondía.

Este es un hecho que se ha visto reflejado, también, en el número de ayuntamientos que han solicitado acogerse a este plan. Hace unos días también fue anunciado que había un porcentaje muy bajo de ayuntamientos que se habían acogido a esta convocatoria.

En esta línea también se mostraba que no existía un diseño viable de ejecución, tal y como indicaban muchos ayuntamientos. En este sentido, me gustaría preguntarle qué medidas concretas ha puesto en marcha el Consell para subsanar los problemas detectados en este informe que anteriormente he solicitado.

Muchas gracias.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.
Senyor conseller.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Moltes gràcies.

(Inoïble) ... d'explicar i adaptar l'aplicació del programa Xarxa Llibres al conjunt de les necessitats de les entitats locals, estaran allí a la conselleria. I hui mateix també en bona mostra de que sí que avança el projecte i que no hi ha tants problemes com se vol transmetre des de certs grups, avui mateix signarem el primer conveni amb la Diputació de València que s'adherix perfectament i que mostra que no hi ha cap impediment legal perquè tirem endavant eixe programa, que no és només d'ajudes econòmiques sinó que va més enllà; és un programa pedagògic que el que fa és crear banc de llibres per evitar que qualsevol persona, que qualsevol família haja de tornar a fer eixa despesa en una educació que és universal i que hauria de ser gratuïta perquè és obligatòria.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Els recorde que les preguntes de rebot han de dirigir-se sobre la pregunta principal. Però, bé, vol contestar sobre un tema que no és la pregunta principal, però que és d'educació, ho hem considerat així.

Per acabar esta sessió de control té la paraula el Grup Podem-Podemos, el seu síndic senyor il·lustre diputat Antonio Montiel.

El senyo Montiel Márquez:

Bon dia, senyor president.
Membres del Consell.

Senyor president, el Consell va anunciar el passat octubre que 10.200 majors en residències i 1.300 en centres de dia anaven a beneficiar-se de la retirada del copagament. Tot i això la falta de residències públiques en determinades zones de la Comunitat Valenciana deixarà fora una part significativa dels majors necessitats. El Consell ha fet una avaluació

de quants dels nostres majors queden exclosos d'aquesta mesura?

Gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

Per a respondre té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Senyor Montiel, com sap perfectament, l'Acord del Botànic planteja com la gran prioritat el rescat a les persones. I sobretot a les persones que estan amb major dificultat. Per tant, el que ha fet este govern en estos pressupostos és començar a atendre a allò que és el més emergent, el més prioritari. Efectivament, no anem a poder encara, en esta no anem a poder, en esta primera acció pressupostària, respondre a totes les demandes. És un projecte que anirà avançant.

Però li vull dir que des del primer moment, la primera decisió que va prendre la vicepresidenta, que no va tardar ni cent dies, a engegar accions que anaren ja atacant directament la destrossa que s'havia produït en l'acció de la llei de la dependència en este país. I se va a fer en accions directes, és a dir, es va prioritzar en el FLA allò que era la despesa social. Amb 16 milions d'euros, quan estem parlant estem parlant d'una gran dimensió, 16 milions d'euros, perquè són molts diners, però, clar, això representa només la meitat del que es va saquejar a EMARSA. Amb això la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives va posar ja al dia immediatament el pagament de prestacions econòmiques per cuidadors no professionals i prestacions vinculades a la llei de dependència corresponents als mesos de maig i juny. És a dir, amb un pressupost que no era este nou ja es va començar a actuar. Per tant, les prioritats des del primer moment s'han posat en funcionament.

La mesura en aquell moment, eixa primera mesura, suposà un impacte en 24.000 persones. Fruit d'esta acció decidida, i d'acord amb els compromisos adquirits al si de l'Acord del Botànic, hem posat endavant tots els instruments per a l'eliminació dels copagaments, sobre tot el copagament que va produir el Partit Popular en aquell famós decret que va posar a totes les persones en una pitjor situació impossible a molta gent discapacitada i a molta gent major.

Així, a través del projecte de llei d'acompanyament de pressupostos, deroguem, si les Corts Valencianes ho desitgen, derogarem el copagament per a persones majors i amb diversitat funcional en els recursos d'atenció diürna, com són els centres de dia i els centres ocupacionals, i que afectarà a totes les persones que actualment són beneficiàries en estos centres. A més, els qui utilitzen els recursos residencials voran millorada la seua situació, gràcies a la millora de la quantitat mínima per a diners de butxaca, de 219 euros a 346, amb persones de diversitat funcional, i de 175 a 219 en majors.

Al mateix temps se respectarà allò que se'ls va traure a la gent major, que són les pagues extraordinàries a l'hora de computar la capacitat econòmica de l'usuari. És a dir, les persones en els centres diürnes no hauran d'abonar cap aportació suplementària; els qui es troben en residències, que tenen necessitats bàsiques cobertes, no hauran de continuar sofrint el que ha sigut el copagament injust i confiscatori del Partit Popular.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Gràcies, senyor president.
Senyor Montiel.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies president.

Vostés recordaran bé que en 2001 es va ficar en marxa un suposadament sofisticat pla dissenyat pel llavors conseller de Benestar Social, senyor Blasco, per fer nàixer del no-res 9.000 llits en residències per a persones majors, aparentment sense cost.

Les empreses adjudicatàries anaven a tindre com a benefici garantida l'adjudicació de places concertades i a més, gràcies a la intermediació de la conselleria, anaven a aconseguir sòl gratuït per a deixar caure aquestes residències sense cap criteri territorial ni de demanda. I aixina el senyor Ortiz, ben conegut..., ai!, no està, *cachis!*, la senyora Díaz. El senyor Ortiz, el senyor Cotino i el senyor Blasco, en una mena de triangle de disseny i gestió, van ficar en marxa aquesta fórmula, el que després s'ha anomenat el model Cotino, que, a més, va obtindre substanciosos beneficis i privilegis a càrrec d'allò que és públic.

El senyor Cotino, a més, quan ja va ser conseller de Benestar Social, en desembre de 2007, va aprovar una ordre per la qual va formalitzar la interpretació d'aquesta exclusivitat al seu favor o a favor de les empreses del seu nebot. I, per tant, esta empresa familiar, en la qual participaven en un 40% la família Cotino, va multiplicar per tres les places subvencionades, que van passar de 716 a 2.020; i també va passar a gestionar de 13 centres en 2006 a 21 en 2009.

Aquest sistema, jurídicament dubtós i ètica i políticament reprovable, va esclatar quan la llei de setembre de 2013, una llei estatal, va posar de manifest que era impossible mantindre privilegis –la llei d'empresadors–, que era impossible mantindre privilegis com aquests. I l'advocacia de La Generalitat va donar llum verda a uns informes que, en fi, canviaven el criteri i recomanaven la nul·litat del sistema de privilegis.

I, a més, la senyora Sánchez Zaplana, que havia promès..., era l'última consellera de Benestar Social, per a tancar el cercle, que havia promès que es modificaria el sistema, i havia promès que se farien adjudicacions en un concurs sense trampes, i que havia promès que n'hi hauria un lliure accés per a les empreses del sector a aquestes convocatòries, va, després, canviar d'opinió i, per pura complaença política, va suportar, va admetre que es mantingueren els privilegis de la família Cotino en la gestió de les residències i centres de dia.

La comissió parlamentària que ha acordat esta cambra crear, probablement ens servirà per aclarir aquestes manipulacions. Però, mentrestant, el problema que nosaltres plantejgem és el següent: el fruit d'aquestes perverses pràctiques és el deteriorament del sistema de suport als nostres majors. Per què? Perquè ha suposat l'abandonament de la inversió directa en la construcció de noves residències i centres de dia de gestió pública. Perquè els ajuntaments i mancomunitats que havien apostat per residències i centres de dia estan davant la impossibilitat de posar-los en funcionament. Perquè s'ha desincentivat la promoció privada de nous centres, per l'acapament de places concertades a favor de les empreses vinculades a esta fórmula Blasco-Cotino. Perquè s'ha afavorit que els centre privats que competien per la gestió de nous centres entraren en una espiral de subhastes a la baixa que perjudica greument, perjudica seriosament i greument la qualitat del servei que reben les nostres persones majors.

Al final, el caos general del sector, per les manipulacions interessades d'aquests dos *mangantes*, el que ha portat és que les residències..., molta gent ha hagut de recórrer a residències privades, no per elecció pròpia, sinó perquè, en la seua àrea geogràfica, mancava d'una oferta de centres de dia o residències públiques. No ha sigut una opció voluntària, sinó un efecte del pervers sistema dissenyat per aquesta gent.

Per tant, jo el que volia era tranquil·litzar eixos milers de

persones majors que necessiten saber si n'hi haurà alguna mesura compensatòria, de tipus econòmic o d'altre tipus, o n'hi ha algun calendari per a evitar que qui ha hagut de triar per un centre privat, perquè n'hi havia manca de centres públics pròxims, si continuaran patint, en contra de la seua voluntat, l'obligació de pagar pels serveis en centres de dia i residències privades.

Gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

Per a respondre a la qüestió plantejada, té la paraula el president del Consell.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, president.

Moltes gràcies, senyor Montiel.

Efectivament, el diagnòstic de la situació, de la catàstrofe, de la ruïna generada a la Comunitat Valenciana en un espai molt més sensible ha estat, efectivament, en tot el que és la política de serveis socials i el que ha sigut, finalment, la no aplicació de la llei de dependència.

Però el que volem nosaltres és, precisament, recuperar una certa governança d'este sector. Perquè, efectivament, n'hi ha hagut una situació en què ha estat una falta de planificació, una falta de mapificació; hi ha hagut, fins i tot, una orientació absolutament vinculada al mercat. I la mà invisible del mercat, en açò, sap poc d'humanitat.

I, per tant, què comencem a fer? Doncs, el que comencem a fer és, i des de la vicepresidència s'està portant endavant, una mapificació, una planificació. S'està atacant ja directament la resposta a eixes infraestructures, que ja estan fetes pels mateixos ajuntaments en molts casos, per intentar donar cobertura a la demanda de les persones. I anem a començar per ahí.

Però anem a intentar posar ordre general en allò que ha estat un sector que la desregulació l'ha portat absolutament pel camí no adequat.

Però vull dir-li, també, que hi ha una partida de 48,9 milions per al concert de places. I que, al final, tampoc anem a centrar tots els esforços només en les residències. Perquè, mire, hem d'intentar, de veritat, buscar la qualitat de vida de les persones, la dignitat dels majors. I, quan més els puguem ajudar a estar en el seu espai natural, que és la seua casa, jo crec que això és un element extraordinàriament positiu. En moltes vegades, com s'ha dit, és açò només com un negoci, doncs, s'ha buscat només la via de les residències. I les residències són molt importants i, per a moltes persones, necessàries i absolutament imprescindibles. Però anem també a fer una gran dotació i un gran esforç en els serveis de base i, sobretot, en l'ajuda a domicili, que és un element fonamental perquè és bàsic que les persones, al final, puguen acabar els seus dies al costat dels més pròxims, si és possible, i en tot l'afecte de les famílies i també en tot l'afecte de la societat.

Crec que este és un element fonamental. I nosaltres anem buscant que el rescat de les persones no només siga un rescat econòmic, que ho ha de ser, sinó també un rescat moral, un rescat de dignitat. I, en eixe aspecte, sap vosté que este govern està al costat d'allò que vosté demana.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

Té la paraula el diputat César Jiménez.

El senyor Jiménez Doménech:

Sí, senyor president.

Atenent la creixent demanda, entre 2008 i 2012 es van construir, aprofitant moltes vegades el pla E i el pla Confiança, nombroses instal·lacions de titularitat municipal destinades a residències o centres de dia per a persones amb dependències o persones grans. Gran part d'aquestes instal·lacions van ser concloses i d'altres necessitarien d'alguna inversió addicional per a acabar les obres.

En definitiva, més de seixanta d'aquestes infraestructures romanen tancades, tot i la forta demanda de places.

El model Cotino d'assignació de concerts per a residències va prioritzar les empreses privades, blocant, d'alguna manera, l'obertura d'algunes d'aquestes instal·lacions, amb garanties d'un número d'usuaris mínim per tal d'assegurar la viabilitat d'aquestes residències públiques.

En el context actual, amb una demanda considerable i les infraestructures disponibles, coincidint també amb els malmesos estats financers de molts municipis, els impedeix afrontar les despeses inicials de posada en funcionament d'aquestes iniciatives.

Tenim nombrosos exemples de la problemàtica descrita, disseminades per tot el territori valencià, com ara el Pinós, Picanya, Vilafranca, Quartell, Quart de Poblet o Albal.

Davant d'aquesta situació, ¿pensa habilitar aquest Consell fórmules de col·laboració amb els ens municipals, per tal d'anar obrint, paulatinament, instal·lacions com les referides?

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per a contestar, la vicepresidenta del Consell, senyora Mònica Oltra, té vosté la paraula.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

(Inoïble)... No se sent? Ara sí.

Mire, el sistema va ser més pervers encara. Durant 2008 i els anys següents a la implantació de la Llei d'autonomia personal i d'atenció a les persones en situació de dependència, el que es va fer, des de la conselleria que dirigia en aquell moment el senyor Cotino, era traure les persones que ja tenien una residència i que ja tenien un servici social assignat per a ficar-los dintre del sistema, mentre aquelles persones que no tenien cap recurs se quedaven a la cua. Per a què? Per a omplir les seues pròpies residències privades. És a dir, la fellonia va ser molt més gran.

Quin problema tenim ara? 45.000 persones que no estan encara dintre del sistema de dependència, ni tan sols per a assignar-los un recurs o per a pagar un cuidador no professional, etcètera. Eixe és el tap que ens hem trobat.

I, paral·lelament, les residències o centres de dia o centres ocupacionals que s'havien fet amb l'esforç dels ajuntaments que estan parats, perquè feien una competència a un sistema de dependència que se volia fomentar.

Nosaltres hem pegat un gir copernicà. Nosaltres el que volem promocionar és un sistema d'autonomia personal, on les residències siguen l'última ràtio i les persones se mantinguen el més temps possible en els seus entorns.

Per tant, ja estem parlant amb els ajuntaments, els que vosté ha anomenat, també en Ontinyent. Estem parlant també en el tercer sector, que és molt valuós, que són entitats, normalment pares i mares o familiars de persones afectades que tenen entitat sense ànim de lucre i que gestionen, per la nostra experiència, molt bé també determinats centres.

Per tant, estem treballant en eixa línia, primant, òbviament, els recursos públics. I, en la part privada, que n'hi hagen concurrències lliures, i no com ara, que és un sistema trucat per als Ortiz, Cotino, etcètera. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Té la paraula, diputat César.

El senyor Jiménez Doménech:

En 2001, com s'ha descrit abans, el Consell, de Francisco Camps, va adjudicar la construcció de residències en sòl públic, cedit per l'administració. I, posteriorment, aquestes residències, com s'ha descrit també, van obtindre avantatges en virtut de clàusules d'exclusivitat. Bé, ja s'ha explicat la temàtica.

Aquestes residències, a banda de ser construïdes sense un mapeig de necessitats geogràfiques, van gaudir de facilitats, quant a despeses d'inversió i demanda garantida, que els ha permés anar adquirint major quota de mercat de manera gradual, situant les altres que no han rebut aquest tracte amb desavantatge competitiu.

Des de gener de 2015, el govern valencià té en les seues mans un informe del Consell Jurídic Consultiu, que certifica que el model aprovat a 2001 per Blasco, i que va beneficiar la família Cotino posteriorment, era contrari a dret a partir de l'entrada en vigor de la Llei estatal 4/2013.

L'anterior govern va tindre l'oportunitat des d'eixe moment d'actuar en conseqüència, i no ho va fer.

¿Pensa aquest Consell aplicar mesures per compensar l'avantatge competitiu que han aprofitat les residències d'aquesta xarxa? I, en cas afirmatiu, ¿quin seria el calendari d'aplicació d'aquestes mesures, tenint en compte que ara, encara en dates recents, s'estan concedint nous concerts a la xarxa de residències referida?

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per a respondre, té la paraula la vicepresidenta del Consell.

Quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Sí, gràcies, senyor president.

Bé, n'hi ha una xicoteta confusió en la seua pregunta. Perquè l'informe, que diu que arran de la llei d'empresadors el contracte és nul, és de l'advocacia de La Generalitat, val?

Però n'hi ha un xicotet problema relacionat en el Consell Jurídic Consultiu. I és que perquè l'administració d'ofici vaja a demanar una nul·litat, una nul·litat radical, en este cas, necessita, preceptivament, l'informe favorable del Consell Jurídic Consultiu. ¿I sap vosté què va dir el Consell Jurídic Consultiu? Que no, que no era nul. Perquè ací..., digam que les trames obscures tenen moltes ramificacions –per ser elegant.

Aleshores, nosaltres, des que entràrem en la conselleria, del primer que férem quan ens entrevistàrem amb l'advocacia de La Generalitat va ser posar este tema damunt de la taula. Perquè els advocats i advocades de La Generalitat ho tenen claríssim que eixe contracte és nul perquè, efectivament, trenca la lliure concurrència en un sistema capitalista com este, no?

En qualsevol cas, un terç de les places..., una d'eixes exclusivitats caduca ara, a 31 de desembre de 2015. Eixa ja estaria solucionada. Queda l'altra part.

Este Consell, naturalment, no renuncia a portar això a una nul·litat radical perquè entenem que s'està vulnerant la lliure competència i les condicions d'igualtat de les empreses del sector. I, efectivament, s'estan adjudicant perquè en les meses tècniques queden per davant.

Encara aixina, este Consell ha demanat informes a eixes empreses per a vore les baixes, que nosaltres entenem que poden estar fregant el temerari, com les justifiquen.

Vull dir, estem posant-los coses damunt de la taula. Però el problema és que anys...

El senyor president:

Moltes gràcies.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...-acabe-, anys de falta de concurrència han fet que ara tinguen un avantatge que, sense dubte, estem intentant paliar. *(Veus)*

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, vicepresidenta.
Senyories, hem finalitzat este punt.

Validació o derogació del Decret llei 6/2015, de 16 d'octubre, del Consell, pel qual es fa efectiva la recuperació de determinades quantitats de la paga extraordinària de desembre de 2012, i de modificació urgent de la Llei 10/2010, de 9 de juliol, de La Generalitat, d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana (RE número 3.851, DOCV número 7.638)

El senyor president:

I, a continuació, continuem el nostre treball en el punt número 11, que és la validació o derogació del Decret llei 6/2015, de reparació de determinades quantitats de la paga extraordinària de desembre. *(Veus)*

Per a l'articulació del debat, escoltarem la presentació del decret llei per part del Consell, per un temps màxim de quinze minuts.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, el Decret llei 6/2015, del 16 d'octubre, del Consell, la convalidació del qual com a llei ara se sol·licita de Les Corts, va ser aprovat per tal d'atorgar al personal funcionari i laboral de La Generalitat els mateixos drets que els de l'administració general de l'estat va atorgar al seu personal pel Reial decret llei 10/2015, de l'11 de setembre, tornant-los uns drets econòmics i laborals que se'ls havien llevat mitjançant el Reial decret 20/2012, amb caràcter bàsic, pel que feia a la seua aplicació al conjunt de les administracions públiques. Per la qual cosa, el Consell va dictar el Decret llei 6/2012, de 28 d'octubre de desplegament i aplicació de les disposicions contingudes en aquell.

Tot i que ara el Govern d'Espanya no ha volgut donar caràcter bàsic a la restitució de drets, no sembla admissible

que es produïxca un greuge comparatiu que prive el personal funcionari i laboral de La Generalitat d'uns drets que s'han tornat al personal de l'administració general de l'estat i que, per la via de la negociació s'han estés o estan estenent-se a la pràctica totalitat de les administracions públiques espanyoles.

El Govern d'Espanya ha volgut condicionar esta restitució de drets a la disponibilitat de pressupost de cadascuna de les administracions, dins dels estrets marges de dèficits fixats. No cal pensar que, tot i que la Comunitat Valenciana tinga el més baix finançament i el més alt deute públic per càpita, hagen de ser els funcionaris i personal laboral de La Generalitat qui hagen de quedar discriminats per un model de finançament inadequat que, en la seua expressió actual, va ser establert, com saben vostés, en l'any 2002, amb tot el rebombori pels governs d'aleshores, del senyor Zaplana i del senyor Aznar, així com tampoc per una gestió política a la Comunitat Valenciana de la qual durant els últims vint anys ha estat responsable un partit diferent als que governen en este moment. Per cert, els setze últims anys amb majoria absoluta.

És per això pel que el nou Consell va prendre la decisió que el personal funcionari i laboral de La Generalitat no fóra una volta més una variable d'ajust d'injustícies i desgavells polítics, que contribuïra a amagar-les i, per tant, a perpetuar-les en el futur.

Per tot això, i per tal que les mesures aprovades pel Govern d'Espanya per al seu personal funcionari i laboral pogueren estar igualment vigents per al personal funcionari i laboral de La Generalitat dintre del corrent any 2015, el Consell va aprovar el Decret llei 6/2015, de 16 d'octubre, pel qual es fa efectiva la recuperació de determinades quantitats de la paga extraordinària de desembre de 2012, i de modificació urgent de la Llei 10/2010, de 9 de juliol, de la Generalitat valenciana, d'ordenació i gestió de la funció pública valenciana, la convalidació del qual ara es demana a estes Corts.

I puc anunciar supletòriament que, si arriba el FLA, que tant el senyor Rajoy com el senyor Montoro, han promés per dos vegades al nostre president, si arriba ja mateix, ja mateix, podem tindre liquiditat en tresoreria suficient per a pagar fins i tot en el present mes de novembre esta paga, esta part de la paga extraordinària que hem de retornar, cosa que al Consell, al govern i supose que a tots vostés els faria molta il·lusió.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, honorable conseller.

Per a substanciar el torn a favor, té la paraula la il·lustre diputada del Grup Socialista, senyora Peris.

La senyora Peris Cervera:

Gràcies, presidenta.

Senyor conseller, senyories, el Grup Socialista va a votar a favor de la convalidació d'este decret llei, perquè és una reparació a l'espòli que varen patir els treballadors i les treballadores públiques a l'any 2012, quan el senyor Rajoy va aprovar el reial decret llei, aquell que duia l'altisonant títol de mesures per a garantir l'estabilitat pressupostària i el foment de la competitivitat.

En realitat, es tractava purament i planerament d'un paquet de retallades dures, entre les quals estava la supressió de la paga extraordinària de desembre de 2012. I no sols això, de pas agranaren altres drets laborals aconseguits en

l'àmbit de la funció pública. Encara ressona en els nostres caps la frase del senyor Beteta: «Se ha acabado lo del cafetito.» Hi han paraules que tanquen tota una concepció, la que vostés, senyors del Partit Popular, tenen dels serveis públics i de les persones que treballen en ells.

El passat mes de setembre, avançant-se a la tramitació dels pressupostos generals de l'estat i a punt de convocar-se les eleccions generals –pura casualitat, no ho sabem– el Consell de Ministres va aprovar la devolució de part d'eixa paga de Nadal suprimida a l'any 2012, amb l'argument que la situació econòmica ho permetia, i per tant que es podia tornar eixa part. Però mireu, ocultaren que els tribunals ja estaven donant la raó als treballadors i treballadores públiques, i que en esta legislatura els treballadors públics han perdut 9,2 punts de poder adquisitiu. D'eixes dos coses el senyor Rajoy no parla. El senyor Montoro es va comprometre a reprendre la negociació en la primera setmana de setembre. Crec que encara estan esperant-lo. Són incapaços de negociar per a prendre acords, ni per a rectificar que tenen tarannà.

A diferència de vostés, el nou Consell ha apostat per una vertadera negociació col·lectiva, i du a esta cambra este decret llei que hui convalidarem, després de diverses sessions de la mesa general per a assolir un acord. Un decret llei que du com a causa la reparació d'una injustícia i retornar al personal de l'administració els drets que mai deguérem perdre. Estava convençuda que el Partit Popular votaria en contra d'esta convalidació. I ho deuriem fer per coherència. Perquè, miren, l'aleshores portaveu del Partit Popular, quan es va dur el decret llei a esta cambra, va pujar ací a la tribuna a demanar la supressió de la paga extra. Se'n recorden? Del senyor Costa. El mateix que, quan ací demanava suprimir la paga extra, per telèfon li demanava al Bigotes si podia aconseguir-li caviar. No sé si era rus o iranià, vostés d'això saben més que jo. Però era al mateix temps que estava plantejant eliminar la paga als funcionaris.

Senyor conseller, el portaveu Costa deia ací que s'eliminava la paga extra, perquè no hi havia més remei. Fixe's el que dia: «Perquè al govern se li ha disparat el dèficit, perquè el deute està descontrolat, perquè hi ha desconfiança en les institucions públiques, en les nostres finances i en la nostra capacitat de solvència.» No li sembla, senyor conseller, un retrat de la nostra comunitat? Eixes foren les raons que vostés argumentaren per a retallar la paga. Tots i cada un d'estos arguments vostés han deixat en esta comunitat. Si estes eren les raons vàlides, vostés per coherència haurien hui de votar en contra. Al contrari, el que digueren era mentira, propi de trilers.

I acabaré, senyors del Partit Popular, senyories, amb l'últim text que el senyor Costa ací, al 2012, va dir: «Se podría mirar a otro lado. Se podría hacer la política que hicieron los del banco de enfrente, que es gastar, gastar y gastar. Pero hoy nos piden responsabilidad, ahorro, cumplimiento del déficit. Utilizar al máximo los servicios públicos de la administración y tener responsables en el gobierno que digan la verdad, que sean sensatos, que sean correctos y, desde luego, que saquen a esta comunidad de la crisis en la que nos metieron.» Tenen vostés tota la raó, i per això els valencians els prengueren la paraula i el 24 de maig els col·locaren en l'oposició.

Moltíssimes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a fer la fixació de posició, té la paraula el senyor Antonio Montiel, per part del Grup Parlamentari Podemos-Podem.

El senyor Montiel Márquez:

Gràcies.

Estaba escuchando a la señora Peris, me he despistado porque estaba recordando que yo en aquella época ya era funcionario. Yo soy una vez más damnificado de las políticas del Partido Popular. Recuerdo la frase del señor Beteta. Aquello de «se ha acabado lo del cafetito». Yo creo que es porque el señor Montoro y el señor Beteta, y tal vez también el señor Ricardo Costa, son más del vermut. Entonces, claro, ellos lo del cafetito...

La verdad es que esta es una secuela maldita, una más, de la precipitada y antisocial reforma del artículo 135 de la Constitución. Y eso es de lo que hay que hablar. De lo que hay que hablar es que efectivamente hubo una política antisocial en la que desgraciadamente colaboró el Partido Socialista con aquella reforma precipitada al dictado de la señora Merkel, y eso trajo como consecuencia muchas políticas, y entre otras las de hacer pagar parte de los platos rotos a los empleados públicos. Y los empleados públicos efectivamente han perdido poder adquisitivo en todos estos años.

Y la reparación de la paga extra de Navidad era una cuestión de absoluta justicia. Y además, es que incluso el decreto ley, a ustedes que les gusta recordar lo de la técnica legislativa y estas cosas, el Real decreto ley 20/2012 estaba hecho mal. Estaba hecho mal, porque entre otras cosas incorporó una aplicación retroactiva de sus efectos, porque el devengo de las pagas extraordinarias se produce a los funcionarios el 1 de junio y ustedes aprobaron, bueno, perdón, sus homólogos del gobierno central aprobaron un decreto ley que pretendían aplicar con efectos retroactivos, que se había publicado el 14 de julio. Por tanto, se hizo mal. Hubo numerosos recursos, hubo numerosas sentencias, en las que hubo además que pagar mes y medio casi de paga extra a los funcionarios y trece días a los laborales, a los empleados públicos laborales. Hubo, en definitiva, una precipitada decisión que, además, se ensañaba con un sector que es fundamental para la generación de consumo y, en situación de crisis, para el mantenimiento, por tanto, del conjunto del sistema.

Nosotros entendemos que no hay otra opción, que lo que corresponde es restituir el derecho de los funcionarios a la percepción de aquella paga. Lo ha hecho el gobierno central, lo hicieron muchísimo antes muchos ayuntamientos, algunos desde el año 2013. Por tanto, me parece importante, me parece necesario y vamos a votar a favor de que se convalide este decreto ley.

Y, luego, lo que yo creo es que, además, lo que faltó –yo acabo– fue diálogo en todo este procedimiento, lo que faltó fue haber tenido la valentía de acordar de verdad un plan para que estas medidas que se presentaron como provisionales hubieran sido negociadas en la mesa general de la función pública.

Y para que esto no vuelva a ocurrir ya anuncio que nosotros hemos presentado una iniciativa para que en esta comunidad haya, también, una mesa general de la función pública.

Y este tipo de medidas –que espero que no se repitan–, pero otras que puedan afectar al conjunto de los empleados públicos de la Comunidad Valenciana, tengan un espacio natural, un espacio propio donde puedan analizar conjuntamente y no sector por sector para evitar, después, situaciones de las que tengamos que arrepentirnos.

Por tanto, votaremos a favor de la convalidación del decreto ley.

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, señor Montiel.

Por parte del Grupo Parlamentario Ciudadanos, el ilustre diputado David de Miguel.

El senyor De Miguel Martínez:

Gracias, presidenta.

¿Hoy se me oye bien o grito más? ¿Más? (*Rient*) Vale, vale.

En primer lugar, señorías, anticiparles que Ciudadanos vamos a votar a favor de la convalidación del Decreto ley 6/2015, del Consell, como no podía ser de otra forma.

Creo que todos los grupos coincidimos en que los empleados públicos han sido injustamente tratados durante los últimos años, ya que a la pérdida de poder adquisitivo que supuso el Real decreto ley 20/2012 suprimiendo la paga extra se le sumó el desprestigio que han sufrido los funcionarios convirtiéndolos casi... criminalizándolos, y convirtiéndolos en los culpables de la situación del colapso financiero de la administración.

Y como siempre hemos criticado desde Ciudadanos, los gobiernos, todos, en este caso el del señor Rajoy, pues recurren a lo fácil. Cuando se tiene la tijera en la mano pues lo fácil es recortar en prestaciones, en servicios y en sueldos públicos, y es más fácil que acometer reformas que hagan sostenible a la administración y evitar, así, llegar a esta situación.

No dudamos que la decisión que se tomó en 2012 de suprimir la paga extra pues se tomó en un momento que era más que difícil para la economía española pero, mientras que las empresas y las familias con esfuerzo y sufrimiento han ido reduciendo su endeudamiento, pues las administraciones –o el gobierno– ha ido poniendo parches como éste que no sirvió para nada más que (*rient*) empobrecer a los funcionarios y que, sin embargo, se ha traducido en que tenemos el mayor endeudamiento de la historia tanto a nivel nacional como a nivel autonómico. Entonces, castigar injustamente a los empleados públicos no sirvió para nada.

Hoy, se repara, aunque sea en parte, esta injusticia que sufrieron –y que siguen sufriendo– los empleados públicos aunque nos hubiera gustado que hubiera sido antes. Siempre se dijo que la paga extra se recuperaría o se devolvería cuando la situación económica lo permitiera, y parece que en periodos preelectorales la situación económica siempre tiende a mejorar.

Al señor Rajoy le corrió mucha prisa devolver la paga extra, la de septiembre, porque tenía el horizonte del 20 de diciembre, y al Consell pues también le han faltado piernas –digamos– para sumarse a la carrera para devolver la paga extra. Pero, en cualquier caso, bienvenida sea esta decisión.

Parece que si hubiera elecciones todos los años pues las (*rient*) las condiciones de los funcionarios públicos mejorarían.

Pero, en fin, aprendamos la lección y no recurramos a la fácil, no toquemos los derechos económicos y sociales de la función pública mientras haya tanto gasto político y superfluo que recortar y no me voy a extender más.

Votamos a favor y celebramos que se devuelva a los empleados públicos una parte de sus derechos que nunca debieron perderse.

Gracias. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Muchas gracias, señor De Miguel.

Per part del Grup Parlamentari Compromís té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Josep Ortega.

La senyora Ortega Requena:

Senyora presidenta, moltes gràcies.

Senyories, Compromís votarem a favor.

I estem segurs que hui validarem per unanimitat este decret llei del Consell que arreplega estos tipus de mesures que tenen a veure amb la recuperació i millora dels drets laborals de les treballadores i treballadors funcionaris, un decret en aplicació del Reial decret llei 10 de 2015, d'11 de setembre. Estem segurs que així retornarem part dels drets laborals de milers de treballadors i treballadores que no poden fer altra cosa.

En primer lloc, per tant, felicitar el Consell i felicitar-nos totes i tots perquè ho anem a aprovar.

És un document també fruit de l'acord assolit amb sindicats en taula general de negociació, per tant una doble satisfacció. Un decret llei que acorda el reintegrament de part de la paga extra suprimida per aquell reial decret del 2012 i la recuperació dels dies addicionals per antiguitat tant de vacances com d'assumptes propis.

Jo crec que tots ens enrecordem com a desembre de 2012 milers de persones varen patir la pèrdua de drets salarials i laborals, una minva en el seu poder adquisitiu i una greu retallada del seus drets.

Cal tindre en compte que les pagues extraordinàries tenen la consideració de salari diferit, que jo sí que sé el que és, no com la senyora Cospedal. És a dir, que es merite dia a dia, encara que el seu venciment tinga lloc en determinats mesos de l'any.

Quan es va acordar llevar-los esta paga extra es va acordar negar un dret laboral fixat pel conveni i no van ser poques les sentències favorables que van establir esta obligació de pagar part per la conselleria d'hisenda i de les administracions públiques. D'esta manera, una vegada l'empleat ja havia meritat el dret treballat, se li va negar pel govern central i la resta d'administracions i empreses públiques afectades este dret. És a dir, legítimes demandes que negaren la paga extra i que van saturar els jutjats generant un cost econòmic major a l'estat en l'administració de justícia, el que es diu: llevar d'un costat per al final haver de posar-ne més en un altre costat.

En fi, hem de celebrar que es considera prioritari reintegrar estos drets salarials i laborals i recuperació d'estos dies addicionals per antiguitat.

I ens alegrem que este reial decret dignifique l'esforç dels empleats públics de contribuir este esforç notable i directe en la recuperació econòmica. Una llàstima que siguen esforços que sempre cauen damunt dels mateixos i que, a més, queda molt bé perquè sempre es té la idea que llevem-los als funcionaris que no queda mal socialment.

Ja, de pas, si tan bé va l'economia podien haver anunciat també en este reial decret la baixada de la factura de la llum, ara que ve l'hivern i la gent s'ho passarà molt malament.

També una llàstima que estos esforços hagen caigut en els empleats públics i que no caigueren en la mateixa manera damunt de les esquenes de les grans fortunes dels directius de la banca, etcètera.

¿Quina casualitat!, segons el senyor Montoro, *se ha recuperado la senda del crecimiento económico*. Justet ara que arriben les eleccions tenim recuperació econòmica. ¿Serà casualitat? ¿Serà un miracle? No ho sabem.

El que sí que és ben cert és que és una bona notícia i, si es així, també ho serà una bona notícia per a eixe 20% de la població que encara viu sota el llindar de la pobresa i que encara no veu per cap costat, per cap, la nova realitat fabricada des de les oficines ministerials i que ens arriben ací.

Un reial decret que, certament, serà reial però li falten molts fragments de real.

Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora diputada.

Per a acabar la fixació de posició dels grups, per part del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Fernando Pastor.

El senyor Pastor Llorens:

Gracias, vicepresidenta.

Tienen ustedes la costumbre o, mejor dicho, la mala costumbre de venir a contar una historia en la que se dejan siempre parte importante de la misma por contar. Y cuando eso ocurre —que ocurre con demasiada frecuencia— pues se corre el riesgo de contar una historia que poco tiene que ver con la realidad. Y me refiero a la intervención de la diputada del Partido Socialista, del PSPV.

Yo creo que es bueno contextualizar y contar la historia verdadera, la original, en su versión completa.

Era aproximadamente mediados del 2012, el paro en España, el desempleo estaba desbocado, el resultado era demoledor, cerca de dos mil empleos diarios se perdían, todos los días del año se perdían dos mil empleos; la Unión Europea en esas mismas fechas confirmaba que el presidente Zapatero había ocultado cerca de cuarenta mil millones de euros en déficit público, 40.000 millones que otros, no él, iban a tener que responder y asumir; un presidente, Zapatero, que en su último año de mandato, en 2011 había recortado el gasto farmacéutico, había eliminado el cheque bebé, había congelado las pensiones de nuestros mayores y había —en lo que hoy nos ocupa aquí— recortado un 5% durante todos los meses del año y durante todos los años de vigencia, un 5% del salario a todos los funcionarios.

Me imagino que el señor Montiel, cuando decía que era un damnificado de la paga extra de diciembre, también fue un gran damnificado del 5% que le redujo el presidente Zapatero (*aplaudiments*), pero usted eso no lo ha dicho, eso no lo ha dicho.

Yo creo que aquellas medidas, no yo, lo dijeron columnistas y otros políticos mucho más cercanos a ustedes que nosotros dijeron o les llamaron a ese *pack* de medidas socialistas, les llamaron «el hachazo», las calificaron como el hachazo más importante que se había dado en la democracia a los servicios sociales, al bienestar social, ¿no?

Y yo creo recordar —estoy casi seguro— que la *consellera* de sanidad, entonces diputada por el Partido Socialista en las Cortes, estaba allí sentada en su escaño y aplaudió como buena socialista a su presidente cuando acabó de anunciar el paquete de medidas, el hachazo más importante que se le había dado en democracia al bienestar social. Estoy completamente convencido de ello.

En ese mismo momento y en esa misma tesitura, el presidente Rajoy, el gobierno de Rajoy, España en definitiva, no podía pedir ayuda a nadie porque la única ayuda que venía pues venía en forma de rescate; un rescate, por cierto, instado por algunos ilustres socialistas que continuamente le decían al presidente Rajoy que cuándo iban ustedes a pedir el rescate, que cuándo usted va a pedir el rescate; un rescate, por cierto, hablando de lo que hoy nos ocupa, de los funcionarios, que no hubiese supuesto la retención de la palabra extra de 2012, hubiese supuesto el despido masivo de miles de funcionarios del sector público como ha ocurrido en los países que han sido rescatados y que han sido intervenidos. Pero esa era la receta que desde las filas socialistas se pedía.

Esa era la escena —como digo—, una escena endiablada, una escena demoledora, una escena en la que se decidió retener, que no quitar —y es importante el matiz, retener que no

quitar— la paga extra de diciembre de 2012. Y también se dijo allí en 2012 que era una medida temporal y que a partir del 2015 vendría la devolución de aquella retención, que nunca fue quitar sino retener.

Hoy, tan solo tres años después, ¡fíjense!, ustedes pueden venir aquí cuando la coyuntura ha cambiado, cuando las medidas adoptadas han permitido que la coyuntura sea completamente diferente, ustedes pueden venir hoy aquí a pagar, a abonar la promesa que otros hicieron en 2012, lo pueden hacer y además sin demasiado esfuerzo. Han tenido en la parte final como actores principales algunos titubeos, por una parte salió el *conseller* de transparencia diciendo que, bueno, como siempre, quejándose, ¿no?, pidiéndole al gobierno central fondos para poder hacer frente a este pago; después salió la vicepresidenta y dijo que habían hecho ya unas modificaciones; y, después, el *conseller* Soler lo arregló definitivamente y dijo que esto venía del servicio de la deuda y que no había que hacer ninguna de las otras dos cosas que decía tanto la vicepresidenta como el *conseller*.

Yo creo, sinceramente, que cuando uno conoce la historia completa se da cuenta que tiene que ver poco, muy poco con la historia que ustedes nos han contado, poquísimo, no tiene absolutamente nada que ver.

Y lo que sí que tengo muy claro es que después de conocer la verdadera historia podemos decir que el Partido Socialista estuvo en el origen del problema y no ha estado en la solución de la misma.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

(*Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català*)

El senyor president:

Senyories, una vegada que ha conclòs el debat, anem a votar.

Senyories, comença la votació. Per unanimitat amb el volt nul del (*rient*) vicepresident segon. (*Rialles*)

El senyor vicepresident segon:

Señor presidente, nunca dice usted los votos nulos. Yo no estoy para bromas, ¿eh? ¿Vale? ¡Ya está bien, hombre!

El senyor president:

(*Rient*) No, es que figura que...

El senyor vicepresident segon:

Gástese bromas usted mismo.

El senyor president:

El senyor vicepresident figura ací en el...

El senyor vicepresident segon:

Sempre n'hi ha hagut vots nuls i vostè no els diu.

El senyor president:

Bé...

El senyor vicepresident segon:

Una miqueta de respecte. (*Remors*)

El senyor president:

Bé, senyories, queda convalidat el decret. *(Remors)*

Senyories, ¿algun grup demana que siga tramitat com a projecte de llei d'urgència? Per tant, queda convalidat el decret llei.

Senyories, els demane que no abandonen la sala perquè, després de l'exposició del conseller, anem a fer la votació i l'explicació de vot posterior.

Validació o derogació del Decret llei 7/2015, de 16 d'octubre, del Consell, pel qual es concedeix un segon suplement de crèdit per import de cinc-cents setanta-un milions cinc-cents seixanta-un mil dos-cents vint-i-nou amb cinquanta-cinc euros (571.561.229,55 euros), per a finançar operacions derivades de l'execució del mecanisme «Compartiment fons de liquiditat autonòmic del fons de finançament a comunitats autònomes per a l'exercici 2015» (RE número 4.000, DOCV número 7.639)

El senyor president:

Passem al següent punt de l'ordre del dia: valoració o derogació del Decret llei 7/2015.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies, senyor president.

Senyories, en el marc del que preveu el Reial decret 17/2014, de 26 de desembre, de mesures de sostenibilitat financera de les comunitats autònomes i entitats locals i altres de caràcter econòmic, la Comissió Delegada del Govern per Assumptes Econòmics va acordar, el 19 de febrer de 2015, la distribució del finançament dels fons de liquiditat autonòmic per a l'exercici 2015, mecanisme al qual el Consell va ratificar la permanència mitjançant l'acord del 27 de febrer d'enguany.

Per aquest mecanisme, a la Comunitat Valenciana li varen ser assignats 7.168,20 milions d'euros, dels quals 2.234,38 milions tenen com a destinació cobrir desviacions de déficits d'anys anteriors a 2014 pendents de finançar.

L'assignació dels fons d'aquest mecanisme permet atendre obligacions pendents de pagament incloses en el compte de creditors per operacions pendents d'aplicar al pressupost –el famós compte 409–, dotant els necessaris crèdits que ho facen possible i regularitzant, així, la seua situació pressupostària dins del pressupost de l'exercici 2015.

El Consell va considerar viable i necessària l'aprovació d'un suplement de crèdit per un import de 571,56 milions d'euros, equivalents a l'import procedent d'obligacions d'exercicis anteriors aplicat el pressupost corrent, abastant amb eixa quantitat, sumada a l'import del primer suplement aprovat el passat 27 de març pel Decret llei 2/2015, del Consell, un total de 1.140,06 milions d'euros generats al conjunt de l'exercici en el marc de l'execució del mecanisme «Compartiment fons de liquiditat autonòmic del fons de finançament a comunitats autònomes per a l'exercici 2015».

Aquesta nova disponibilitat creditícia s'aplica en un 98,9% –és a dir, 565,40 milions– a cobrir obligacions de pagament corresponents a la secció 10, a sanitat, corresponent la resta, 6,2 milions, a la sessió 08, d'infraestructures, territori i medi ambient.

Amb això, serà possible introduir al pressupost factures que es trobaven al compte 409 per causa de l'infrafinançament de la Comunitat Valenciana, que no havia permés una dotació pressupostària suficient quan es va elaborar el pressupost d'enguany per part de l'anterior govern valencià.

Amb aquesta dotació, passen a incloure's al pressupost factures registrades en el Registre Unificat de Factures –el famós també RUF– fins al mes d'agost, corresponent a concerts sanitaris, contractes d'obra, contractes de serveis com els de neteja o de concessions administratives a empreses sanitàries privades; així com contractes de subministrament als hospitals públics, de manera que, quan hi haja disponibilitat de tresoreria, es puguen pagar, per la qual cosa cal que arribe la tresoreria corresponent del nou FLA, la qual cosa caldria que ocorreguera òbviament en les pròximes setmanes, sinó en els pròxims dies.

Mentres, s'està fent tot el treball administratiu per tal que el pagament pugua ser el més prompte possible.

El FLA, com he dit tantes vegades en este hemicicle, no és la solució, perquè, en definitiva, suposa crèdit i, per tant, endeutament, com també hui s'ha dit des d'esta trona. Però, desgraciadament, és l'única via que, ara per ara, ens permet atendre els pagaments als nostres proveïdors, a les nostres empreses, a les nostres xicotetes i mitjanes empreses proveïdores de La Generalitat, moltes de les quals tenen problemes de viabilitat justament pel retard dels pagaments de La Generalitat. Que no significa..., acceptar el FLA, per la raó d'explicar, no significa que renunciem a demanar una solució definitiva, que és un finançament just.

Per tant, que quede clar, utilitzem el FLA perquè no volem perjudicar al nostre entramat empresarial proveïdor de La Generalitat. Però la nostra reivindicació per tal d'un finançament just no s'arregla amb més FLA, sinó amb més transferència que donen resposta als drets inalienables del poble valencià: tindre els mateixos serveis, com a mínim, que la resta dels espanyols.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Senyories, tal com han acordat els grups, anem a passar directament a votació –no hem posat la campaneta–. Senyories, anem a votar. Comença la votació. Queda aprovat el decret llei, queda convalidat amb 56 vots a favor..., 58 vots a favor i 30 abstencions. No, perdó, 59 vots a favor; 29 abstencions. *(Veus)*

¿Algun grup desitja que es tramite com a projecte de llei? Per tant, es dona per convalidat el decret i, ara, passarem a... la fixació de posicions, explicació de posició.

En primer lloc, parlarà, del Grup Podemos-Podem, l'il·lustre diputat David Torres.

El senyor Torres García:

Moltes gràcies, president.

Senyories.

Conseller.

Conselleres.

La veritat que és un tema complicat perquè a nosaltres tampoc ens agrada gens el FLA, considerem que és un mecanisme pervers, que no és la solució que aquesta comunitat necessitava, però hem votat a favor per responsabilitat. Per responsabilitat, perquè, evidentment, els que estan patint aquesta injustícia en el finançament són els nostres proveïdors i, com molt bé ha dit, els xicotets i mitjans empresaris especialment.

Per a nosaltres és una trampa crear una ferramenta que servix principalment per mantindre el deute, per generar deute. És la norma més bàsica del que no s'ha de fer en l'economia financera, que és com si anàrem al banc a demanar-li un préstec per a pagar les targetes de crèdit. Evidentment, qualsevol banc ens diria que no és la ferramenta perquè pugam pagar eixe deute.

És pervers perquè el govern recorre a un sistema que genera deute, comestic repetint, no per solucionar els problemes del mateix evidentment, sinó per intervindre la malparada economia valenciana.

I, sincerament, coneixent els interessos, les maneres i la ineficàcia en la gestió, a nosaltres, particularment, no ens fa gens de gràcia que un govern del Partit Popular ens intervenga de la manera que ho està fent.

I és pervers perquè s'aprofita la necessitat d'una comunitat per a imposar aquesta injustícia, que demostra la falta de solidaritat d'un govern que, quan pitjor estem i li demanem ajuda, ens oferix un instrument que ja coneguem. Un instrument que ja coneguem, perquè és instrument que és el mateix mecanisme que utilitza el Fons Monetari Internacional i que ha afonat a milers de persones arreu del món i ha empobrit a molts països mentre uns pocs es beneficiaven.

Eixe és el model del govern del Partit Popular. Eixa és la seua escola econòmica, la de l'expresident del Fons Monetari Internacional, que per a alguns ha segut el millor ministre d'economia que ha tingut aquest país; expresident també de Bankia, que, com saben, va afonar, i és normal que amb aquests mètodes una entitat financera no poguera anar endavant.

Però és curiós el joc de paraules i la lletra menuda del Reial decret llei 17/2014, de mesures de sostenibilitat financera de les comunitats autònomes i entitats locals i altres de caràcter econòmic. Llig textualment: «Un dels objectius d'aquest reial decret és prioritzar l'atenció en la despesa social, seguir ajudant a les administracions amb major dificultat de finançament, prioritzar la despesa social.» Realment queda molt bonic en una exposició de motius, però els fets diuen tot el contrari.

L'objectiu, quan es va fer la reforma de l'article 135 de la Constitució, precisament no era prioritzar la despesa social. Precisament era tot el contrari, era i és prioritzar el pagament del deute front a qualsevol altra despesa. Una nova mentida i una nova trampa. Ací tens un mecanisme que va principalment a finançar deute. El generarà deute, però tranquils, és per a prioritzar la despesa social, segons diuen.

Però realment el que hem fet és canviar la Constitució perquè realment siga prioritari no pagar la despesa social, sinó pagar eixe deute. Una gran mentida. És ficar-nos una corda al coll, que ja ens estreny massa.

En tot cas, hem votat a favor –quin remei, no podem fer molt més–, però amb l'evidència que aquest és un mecanisme terriblement injust per a qualsevol, no tan sols per als valencians i les valencianes, sinó per a la resta també de comunitats autònomes de tot el territori espanyol. Eixa és la unitat d'Espanya que el Partit Popular vol fomentar.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

A continuació, per a fixar posició, te la paraula el diputat Antonio Woodward.

El senyor Woodward Poch:

Muchas gracias, señor presidente.

Desde Ciudadanos hemos votado favorablemente a la convalidación del Decreto ley 7/2015, del 16 de octubre,

por el que se concede un segundo suplemento de crédito por importe de 571 millones de euros.

Pero quisiera que me dedicaran unos instantes con las siguientes afirmaciones. «Medidas como esta permiten insuflar dinero en el riego sanguíneo valenciano.» «Los gobiernos deben cumplir con sus compromisos de pago en el menor tiempo posible.» «Esta es la mejor forma de dinamizar la economía.» Palabras de Juan Carlos Moragues, el pasado mes de abril, en el pleno, para aprobar la convalidación del Decreto 2/2015, al aprobar suplemento de crédito por importe de 568 millones de euros del FLA.

Por su parte, la oposición del PSPV decía que era irresponsable votar en contra, pero que era una solución temporal a un problema coyuntural. Compromís apuntaba: «El Consell pide una transfusión para un cuerpo que está en la UVI. Necesita una operación urgente.» Y, por último, Esquerra Unida decía: «No podemos apoyar una política basada en recibir respiración asistida para no morir.» El PP votó a favor de convalidar el decreto y la oposición se abstuvo.

Hoy, el PP ya no está en el Consell, pero sí que están PSPV y Compromís.

Señorías, aunque tuviéramos una financiación justa en esta comunidad, no es menos cierto que deberíamos seguir buscando fuentes de financiación para hacer frente a nuestros compromisos de pago reflejados en nuestros presupuestos. No es menos cierto que, gracias al fondo de liquidez autonómico, obtenemos una financiación que seguramente no conseguiríamos en los mercados tradicionales debido a la nula credibilidad de nuestras cuentas. No es menos cierto a su vez que, gracias a este mecanismo, nuestros gastos financieros han caído en picado al ser a un coste muy bajo e incluso a interés cero.

Pero no es menos cierto que no podemos confeccionar unos presupuestos como se han hecho hasta la fecha y por parte de anteriores gobiernos del PP ni tampoco como el presentado para el próximo 2016 por este nuevo Consell, en el que todos los previsibles incumplimientos que se producirán a lo largo del 2016 tengan que ser finalmente de nuevo financiados por un FLA que ha sido, es y será criticado por casi todos. Pero al que al final siempre se recurre. Tenemos una deuda desbocada en esta comunidad, que se sigue incrementando sin ningún pudor.

También, y por último, resaltar que es preocupante que el período medio de pago se esté incrementando peligrosamente desde junio de 2015, pasando de los 38,01 días en el pago de las facturas a nuestros proveedores a 70,96 días, y se vuelve a estar por encima de la fecha legal establecida.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Gràcies, senyor Woodward.

A continuació, per a fixar posició, la diputada del Grup Compromís, Graciela Ferrer.

Quan vosté vullga.

La senyora Ferrer Matvieychuc:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Per començar, senyor conseller, vull agrair-li el seu to sobri, reivindicatiu i crític en la seua presentació dels motius que justifiquen aquest decret llei i la seua convalidació. Un to molt allunyat de la complaença i el triomfalisme de l'anterior conseller, el senyor Moragues, que deia coses com el FLA «es la mejor forma de dinamizar la economía y atender pago social y garantizar la sostenibilidad de los servicios públicos básicos y fundamentales, como es la sanidad, educación y

bienestar social». Així ho va dir el senyor Moragues el 24 d'abril passat ací, en este ple.

Però com que el FLA és la millor manera de finançar els nostres serveis públics? Com que transformar el dret als serveis públics bàsics en deute financer és la millor manera? La millor manera és tenir un finançament just, és deixar de ser l'única comunitat autònoma pobra que financia despesa pública de les comunitats més riques. El FLA no és més un pedaç que trasllada la injustícia de l'infrafinançament històric que patim cap al futur en forma de deute. Sí, perquè els crèdits òbviament s'han de tornar. Perquè el govern central no ha volgut complir la llei, la LOFCA i la Constitució. No ha volgut revisar el repartiment dels ingressos públics per fer un model de finançament autònom solidari i equitatiu.

I el més greu és que l'anterior govern valencià no el va reclamar amb la convicció, la força i el convenciment que cal quan es defensen els drets de tots els valencians i les valencianes. No, va vindre ací el senyor Moragues i va dir que el FLA era la millor forma de finançament. I les senyories del Grup Parlamentari Popular van aplaudir, inclús la senyora Maritina Hernández, en gener de 2015, es va vanagloriar de convalidar un altre decret d'ampliació de crèdit a través del FLA.

Ens trobem en una situació d'emergència, d'emergència social i també d'emergència financera. I òbviament per nosaltres és prioritari garantir la continuïtat i millora dels serveis socials, sanitaris, educatius, els serveis públics bàsics perquè són fonamentals per les persones, pel benestar de les persones.

I això, hui per hui, en este context d'infrafinançament, d'injustícia, al qual continuem sotmesos pel senyor Montoro i pel senyor Rajoy, passa per utilitzar aquests instrument, per poder pagar els nostres proveïdors, perquè no s'ofeguen amb els impagaments de l'administració, passa per utilitzar aquest pegats financers.

Per això el nostre grup parlamentari, Compromís, ha donat suport a la convalidació d'aquest decret llei, però amb la reivindicació nítida i clara del nostre dret a un finançament just, perquè nosaltres no acceptem ni acceptarem mai que es transformen els drets legítims dels valencians i les valencianes en deute, en hipoteca asfixiant del nostre futur.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora diputada.

A continuació, per a fixar posició del Grup Socialista, el senyor José Muñoz.

El senyor Muñoz Lladró:

Moltes gràcies, senyor president.

Bueno, a medida que convalidamos, yo creo que ya se ha dicho en varias ocasiones en esta tribuna, lo que permite es generar crédito presupuestario para hacer frente a desviaciones de déficit de años anteriores a 2014, pendientes de financiar. Como ya esta frase indica, creo que es un decreto bastante técnico, que creo que sería necesario explicarlo un poco para que todos entendamos de qué estamos hablando.

Y para intentar explicarlo, yo me le voy a formular dos preguntas: ¿por qué se exige la convalidación para hacer un suplemento de crédito al FLA? ¿Por qué se hace? Y la segunda pregunta sería ¿para qué?

El porqué yo creo que todos lo conocemos, la situación de iliquidez en la que vive permanentemente la Comunidad Valenciana nos hace necesitar más financiación.

Desde el Partido Socialista lo hemos defendido y lo seguimos defendiendo, que lo que creemos es en un modelo de..., creo que usted lo ha dicho ya por activa y por pasiva, un cambio de modelo de financiación que nos permita hacer

frente a los servicios públicos fundamentales. Pero, como no nos queda otra alternativa, pues tenemos que recurrir al fondo de liquidez autonómica.

Y creo que se ha aludido en varias ocasiones también a las lecturas del *Diario de Sesiones* anteriores, que yo también me quería referir, ya no solo a que el *conseller* Moragues dijo en su momento o se vanagloriaba de que el FLA era un elemento que permitía dinamizar la economía valenciana. Pero incluso nos hemos encontrado –yo, leyendo el *Diario de Sesiones*– que algún diputado del Partido Popular sacaba pecho diciendo que éramos la comunidad autónoma más beneficiada por el FLA y que ésta era una cuestión muy positiva. Olvidaban que el FLA es un parche, es una medida transitoria que no soluciona absolutamente nada, olvidaban que el FLA lo que genera es más endeudamiento, y el endeudamiento se tendrá de devolver, la deuda la tendremos que devolver, se olvidaban que el FLA lleva aparejado costes financieros que, por cuestiones que algún día nos explicarán, no sé si electoralistas o si serán partidistas, pero han hecho que el crédito sea blando en este momento, pero nada nos hace pensar que Montoro en el caso..., yo espero que no vuelva a ser ministro de hacienda, no haga otra vez que el FLA lleve costes financieros aparejados.

Y lo más grave de todo es que el FLA hace una cosa perversa, se vende como algo positivo, pero lo que hace es darle carta de naturaleza a perpetuar las injusticias que recibe esta *comunitat* en el modelo de financiación. Le da carta de naturaleza a la injusticia. Lo cual yo creo que es lo más grave de todo.

Y ya decía al principio eso: por qué lo pedimos. Por una situación de liquidez, porque nos hace falta, porque nuestros proveedores no tienen la culpa de que estemos mal financiados. Y lo que necesitamos es seguir pagando a los proveedores, y además en cuestiones tan fundamentales como son los servicios públicos fundamentales, en el caso de la vivienda y en el caso de la sanidad.

Y la segunda pregunta que me hacía es esa: ¿para qué? Para hacer frente a desviaciones de déficit de años anteriores. Déficit de años anteriores en el que yo me formularía una tercera pregunta. ¿De dónde vienen estos déficits? ¿Por qué se han producido tantas pérdidas? ¿Podrían haber sido menores estas pérdidas? Y aquí la respuesta es «obligatoriamente sí». Sí, porque aquí ha habido evidentemente infrafinanciación. Pero no debemos olvidar que ha habido una mala gestión y, en tercer lugar, una corrupción galopante enorme que nos ha lastrado las cuentas públicas. Una corrupción que hay estudios que cifran en 12.500 millones de euros. Qué podríamos haber hecho con 12.500 millones de euros que algunos amiguitos del alma se han metido en el bolsillo. Probablemente, con todo ese dinero probablemente no tendríamos que estar recurriendo otra vez al maldito FLA que nos da dinero a corto plazo, que nos da..., que es pan para hoy, pero hambre para mañana.

A la cloaca de la corrupción se ha ido muchísimo dinero de las arcas públicas valencianas, muchísimo dinero de los valencianos. Probablemente, sin esta tremendísima corrupción no estaríamos hoy hablando de esta convalidación del decreto.

En resumen, recurrimos al FLA pese a que no nos guste. Recurrimos al FLA por la situación de iliquidez derivada de la infrafinanciación y de una mala gestión incluso rozando y rallando en muchas ocasiones la corrupción para hacer frente a desviaciones de déficit, y por ello me parece un poco sorprendente que hoy el Partido Popular, ese partido que siempre ha alabado las bondades del FLA y que lo sigue haciendo a día de hoy, decida abstenerse en esta votación cuando este FLA sirve para pagar facturas que se contabilizaron durante su período.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Muñoz.

I ara, per a fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el senyor Ibáñez.

Quan vosté vullga.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Muchas gracias, presidente.

Realmente, llevaba en la mente hacer una intervención mucho más institucional y casi pasar de puntillas este tema, porque considero que es un tema sobradamente conocido por todos. Pero, bueno, al final, oyendo a sus señorías, la verdad es que invitan a abrir un pequeño debate, ¿no?

En primer lugar voy a explicar, porque esto se trata de explicación de voto y no de otra cosa, aquí nadie ha explicado el voto, y yo voy a explicar mi voto, el voto del Partido Popular. ¿Por qué nos hemos abstenido? La explicación es muy sencilla. Es decir, nosotros siempre hemos estado a favor del mecanismo del FLA, pero también es cierto que este caso esta señoría pidió por escrito que de los 20 apuntes contables con los que se va a pagar el FLA se explicaran cinco de ellos, y a día de hoy, con un gobierno transparente, y un gobierno abierto, y un gobierno dialogante, todavía nadie ha tenido la dignidad de explicarle a esta señoría cinco de los apuntes que por escrito solicité que se me explicaran para tener un mayor conocimiento a la hora de votar. Cinco. Hay 20 apuntes contables. Yo solicité cinco, que se me explicaran por escrito. Todavía no se han explicado. Luego nosotros nos hemos abstenido, por supuesto, porque no se nos ha explicado. Esa es la razón, no hay más.

Pero mire, lo que nosotros no vamos a entrar es a esos juegos en los que parece que entran otros grupos, en los que por la noche criminalizan el FLA y por el día ponen la mano para que venga más FLA. Porque eso es a lo que está jugando alguno de los grupos que están aquí. Y, por lo tanto, nosotros tenemos dicho y repetimos que el FLA fue un buen invento.

Mire, había un socialista de estos de peso, muy amigo del señor Puig, que decía una cosa que es cierto, a nosotros no se nos ocurrió poner el FLA ni el pago de proveedores. Fue un buen mecanismo, sin duda, ha sido el único mecanismo que han tenido las comunidades autónomas para sobrevivir, ante el tremendo agujero que dejó el gobierno socialista a las administraciones públicas, el tremendo agujero. El último año, 94.000 millones de euros. Ese es el agujero que dejó el socialismo a las comunidades autónomas.

Pero bien, y pusimos en marcha, y usted dice, hay diputados que sacan pecho y dicen, no, es que es el mejor modelo. Señorías, sí, es el mejor modelo. Vamos a ver, no nos engañemos. Las comunidades autónomas cuando no tienen recursos tienen dos mecanismos: o se van al mercado o tienen el FLA. Si se van al mercado, en la última emisión que hubo se pagó al 6%, si se van al FLA pagan el cero por cien. Yo creo que todo el mundo puede entender, si es medianamente inteligente, que es mejor pagar el cero por cien que pagar el 6%. Por lo tanto, es un buen mecanismo, no cabe ninguna duda de esto.

Por lo tanto, el FLA era un buen mecanismo. El problema es que cuando unos, además de intentar querer poner en un presupuesto la infrafinanciación que tenemos y decir con esto ya no estamos infrafinanciados, la primera pregunta que sale es: ¿ustedes el año que viene ya no van a pedir FLA entonces? Porque, claro, el problema que tenemos era un problema de infrafinanciación. Ustedes en este presupuesto de 2016 se acaban de inventar la cifra que ustedes consideran, que ustedes consideran que es la infrafinanciación. Y

dicen, nuestra infrafinanciación es de 1.300 millones, 1.325 millones. Y eso es lo que ponemos en el presupuesto. Yo estoy absolutamente convencido de que si ustedes son coherentes en el próximo ejercicio no van a pedir el FLA, porque ese era el gran problema.

Al final esto es un poco el travestismo político. Ustedes por el día dicen una cosa y por la noche hacen otra. Ustedes por el día criminalizan el FLA y por la noche van pidiendo más FLA. Mire, el último FLA que recibió este gobierno al acabar un año, como muy bien se ha señalado, fue el 30 de diciembre. Ustedes lo están pidiendo ahora ya. ¿Sabe por qué? Porque, mire, ustedes cogieron un gobierno que pagaba a 38 días y ustedes están devolviendo un gobierno que paga a 60 días. Esa es su responsabilidad.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Rubén Ibáñez.

Proposició de llei d'incompatibilitats i conflictes d'interessos de persones amb càrrecs públics no electes, presentada pel Grup Parlamentari Compromís (RE número 2.491, BOC número 18). Criteri del Consell (RE número 4.244, BOC número 31)

El senyor president:

Senyories, finalitzat este punt, passem a l'últim punt de l'ordre del dia, que és el punt 13, que és la presa en consideració de la Proposició de llei d'incompatibilitat i conflictes d'interessos de persones en càrrec públic no electes, presentada pel Grup Parlamentari Compromís.

Per a la seua..., passem a la lectura del criteri del Consell, pel secretari segon, senyor Marc Pallarès.

«El Consell, en la reunió celebrada el 23 d'octubre de 2015, va acordar manifestar a Les Corts el seu criteri favorable a la presa en consideració de la Proposició de llei d'incompatibilitats i conflictes d'interessos de persones amb càrrecs públics no electes, presentada pel Grup Parlamentari Compromís. La qual cosa va comunicar a aquestes Corts, mitjançant escrit amb número de registre d'entrada 4.244.»

Passaríem, així, al debat de la iniciativa, si les seues senyories no tenen cap d'inconvenient.

El senyor president:

Molt bé.

Donem per exposat el criteri.

Per al torn a favor i l'explicació del projecte té la paraula la il·lustre diputada Isaura Navarro per un temps màxim de huit minuts.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyor president.

Hui els presente una ferramenta contra la corrupció, per la transparència, per a la prevenció de la corrupció i una eina de garantia de l'honorabilitat en l'exercici del càrrec públic.

Molt es parla sempre de la recerca de mecanismes per evitar la corrupció, de la necessitat de tindre solucions reals i efectives per a este problema i també de la desconfiança que genera en la ciutadania les portes giratòries.

Ací els presentem una proposta per a la qual demanem el seu vot favorable per a la tramitació, amb la qual pot ser la llei profundament millorada, entenen la complexitat del seu contingut. Però també vull parlar de la necessitat preemptòria d'abordar el tancament de les portes giratòries i comptar

amb una llei d'incompatibilitats, a l'igual que compten Catalunya, Castella-la Manxa, Andalusia, Navarra, Galícia i les Balears, Madrid, Extremadura, Canàries, La Rioja i Múrcia.

I per això espere de tots els grups que se vote favorablement la presa en consideració perquè s'adonen de la necessitat de tindre esta llei i tramitar-la en un debat constructiu. Perquè necessitem esta ferramenta per a fer compatible l'exercici del càrrec públic en la seua excel·lència en l'activitat. I també, per suposat, la reincorporació a la vida privada, que no es tracta que un exercisca el càrrec públic i després ja no puga fer res. Això ho hem de regular, però el que sí que hem de fer és regular també les incompatibilitats i frenar els amiguismes, les relacions familiars prèvies que després fan que les persones prenguen decisions de manera directa o indirecta per a beneficiar determinades persones. Tot això s'ha d'acabar. I per això presentem esta proposició de llei.

Per cert que en l'àmbit de l'estat es compta, abans es comptava amb la Llei 5/2006, ara amb la 3/2015, que cal fer una correcció en l'exposició de motius de la llei, que no s'ha pogut fer perquè ja estava en mans del Consell. I ahí se plantegen redaccions similars a esta proposta, si bé nosaltres volem anar més enllà, ficant més anys de control, sancions molt més elevades perquè siguen realment dissuasòries i incrementant l'àmbit d'aplicació.

I perquè ningú faça elucubracions estranyes, com vaig trobar-me ahir amb la presentació de la llei de publicitat, vaig a fer referència a que esta llei tingué el seu debat en la passada legislatura i és la mateixa llei la que s'ha presentat ara mateix. De fet, quan va ser tramitada, va tindre un informe per part de l'anterior Consell en el que es manifestava expressament que coincidien amb el propòsit que l'anima, que anima la presentació d'esta llei, que és garantir l'honorabilitat i objectivitat dels càrrecs públics.

Jo els vaig a fer una confessió. Quan vaig llegir este informe de la passada legislatura vaig començar a llegir-lo i em vaig emocionar, vaig dir, van a fer un informe favorable, quina sorpresa. Però no, després no va ser així. Van reconèixer, efectivament, que era necessària una llei d'incompatibilitats, però després trobaven l'excusa per a dir que és que ara no era el moment. I així es va quedar amb un vot en contra que va impedir la seua tramitació.

I mentre, ¿què estava passant? Anem a fer un poquet de memòria. Què ocorria? Doncs, bé, tenim situacions en eixa època com que el que era secretari del Consell Jurídic Consultiu, Federico Fernández Roldán, estava gestionant diverses empreses privades i era president d'una Sicav. I Vicente Garrido, president del Consell Jurídic Consultiu, va demanar que el cessaren en el seu càrrec, perquè és que anava ja a treballar per a les seues empreses i utilitzava el despatx per a les seues activitats privades.

Doncs, bé, dos mesos després que el cessaren, el president Fabra el nomena membre directe del Consell Jurídic Consultiu amb la qual cosa se li ha d'aplicar les incompatibilitats. Però així no ha sigut i ell ha continuant exercint les seues activitats i presidint esta Sicav de 2,9 milions d'euros.

Però, clar, Vicente Garrido a la millor tampoc té molt a dir, perquè Vicente Garrido tenia una empresa amb Helga Smith, Helga Smith que va eliminar l'àrea de patrocini per a crear dos empreses i d'eixa manera adjudicar-se el servei que abans se prestava des d'allò públic i una de les empreses la crea amb Vicente Garrido. Un cas que, com saben, està en els tribunals.

També està el cas de Rita Barberá que legalment, però és el que no volem que passe, cada vegada que anava a les reunions del port de València cobrava este plus que, segons la premsa, era de 800 euros, no sé si després el baixaren. I això es veu perquè no tenia prou amb un salari de 103.000 euros anuals, a

més dels sobresous que se repartien ací en el grup parlamentari, que no sé si continuen fent-ho i no gastar-se ni en la botella de rom, perquè la carregava al servei de protocol.

Eixes són les coses que no han de passar, per no parlar de l'entramat de la família Cotino, que ja s'ha parlat abans, o un cas molt conegut és del comissionat d'Alzira que de l'any 2000 a 2007 és la persona que ha de controlar l'empresa en nom de La Generalitat. I després en 2007 passa directament a ocupar el càrrec de màxima responsabilitat en l'empresa Ribera Salud, a dirigir el departament de salut.

Cap sorpresa per part dels sindicats, perquè el treball que feia abans i després es veu que era molt paregut. I tampoc cap sorpresa si pensem que en 2007, qui era conseller de sanitat era Blasco, en la presó ara mateix, i després el va substituir Manuel Cervera, imputat pel cas Gürtel.

Coincidiran amb mi que els valencians i valencianes necessitem comptar amb mecanismes legals perquè estes situacions no es donen mai més. I estes són algunes de les que he detallat. Quantes s'hauran quedat pel camí perquè no ho sabem, per la manca de transparència? Quantes incompatibilitat flagrants no ens hem assabentat?

Necessitem una llei que done transparència, que done seguretat jurídica, també, per a saber què es pot fer i què no es pot fer, que aclari i concrete les obligacions i les limitacions per als càrrecs públics; que tanque les portes giratòries que amaguen favors personals; que tinga un registre públic completament transparent i una possibilitat també de denúncia anònima, perquè hi ha molta gent que ha tingut molta por de denunciar, hi ha molta gent que té informació i li costa molt fer eixa denúncia. Necesitem un mecanisme de denúncia anònima perquè la gent puga manifestar la informació amb la que compta.

Transparència, total sotmetiment a l'interés públic, control objectiu, limitacions clares, un òrgan que controle objectivament, un règim sancionador garantista amb sancions realment dissuasòries. Estos són els fonaments i els pilars d'esta proposta, perfectament millorable, que els presentem. Perquè està comunitat, este país, necessita una llei de incompatibilitats. Per això espere comptar amb el seu vot.

I, com deia, no per a ficar-nos a l'altura de les altres comunitats o de l'estat sinó per anar molt més enllà, ampliant l'àmbit d'aplicació, ampliant el temps de control més sancions i, per suposat, sempre més transparència. I tot això amb valentia.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

No hi ha cap torn en contra. Per tant, passariem a la fixació de posició per part dels grups parlamentaris. I, en eixe sentit, donem la paraula a la diputada del Grup Podemos-Podem la senyora Fabiola Meco.

La senyora Meco Tébar:

Moltes gràcies, president.

Bon dia.

Hay libros que cualquiera de nosotros buscamos y encontramos en las librerías, a esas salas que hoy les rendíamos homenaje a través de la moción, y otros libros que caen en tu mano gracias a que algún amigo en algún momento te los recomienda. Este es el caso del libro que tengo en mis manos, que le recomiendo, señora Navarro, si usted no ha leído, que se llama *Los conflictos de intereses y la corrupción contemporánea*. Leyéndolo he encontrado una cita, que me voy a permitir leerles, que es del presidente de Estados Unidos, el señor Madison, el cuarto presidente si no recuerdo

mal. En él se resume el posicionamiento de Podemos, que también abarca el posicionamiento, que ya le avanzo que será favorable a esta iniciativa.

Diré que me gusta la cita salvo por el exceso de testosterona que destila, como lo es también la frase que se utiliza en esta cámara de «un hombre, un voto» que les ruego actualicen, porque las mujeres no solo computan en el plano electoral, no solo suman sino también se multiplican en otros espacios. Y vamos ya por el siglo XXI. Así que, por favor, actualicen las referencias. (*Aplaudiments*)

Dice así la cita: «Si los hombres fuesen ángeles ningún gobierno sería necesario. Si los ángeles gobernasen a los hombres, ningún control del gobierno, ni externo, ni interno sería necesario. Para el establecimiento de un gobierno de hombres sobre hombre la gran dificultad será la siguiente: en primer lugar deberá permitirse que el gobierno controle a los gobernados y, a continuación, deberá obligársele a controlarse a sí mismo.»

»La dependencia del pueblo es, sin duda, el control primario sobre todo gobierno, pero la experiencia ha demostrado a la humanidad la necesidad de adoptar precauciones auxiliares.»

Precauciones auxiliares, como es Podemos, precauciones auxiliares como la que usted trae a través de su grupo hoy a esta cámara y que apunta en el sentido de la regeneración democrática que, como sabe, es un valor que desde podemos se reclama y que viene, precisamente a cubrir un vacío normativo, porque la corrupción está más allá del ámbito penal.

Hay prácticas que no por frecuentes tienen que hacer que nos resignemos. Los regalos a cargos públicos, de esos que el Partido Popular sabe tanto, el salto de cargos públicos al sector privado favorecido desde lo público por esos cargos, las llamadas puertas giratorias, de las que saben tanto partido Popular como Partido Socialista, o el conflicto de intereses y la no inhibición, un *trending topic* en la política española, mire uno a Cataluña o mire donde mire.

Los conflictos de intereses mal resueltos son manifestaciones de la corrupción sofisticadas en evolución atenuada, pero manifestaciones de la corrupción. Y por eso se necesitan normas claras que nos digan, efectivamente, lo que puede hacer o no un cargo público. Porque los ángeles no gobiernan y por eso estamos aquí entre otras cosas, para decirle a esos ángeles que la nueva política requiere de nuevos límites marcados a fuego por la fuerza de los hechos.

De todos modos en su iniciativa echamos de menos algunas cuestiones, echamos de menos una definición exacta de lo que es conflicto de intereses. Una definición porque no podemos legislar en esta materia y dejar, precisamente, que su esencia quede a la libre interpretación. Le prestaremos, en el trámite de enmiendas, un concepto de conflicto de intereses.

Igualmente esta norma no nos acaba en el ámbito subjetivo, que creemos que se queda corto. No conviene dejarse a nadie en el camino. Faltaría recoger en mejor grado el sector público instrumental, porque sabemos que es donde las prácticas dudosas han campado a sus anchas. Y también hacer referencia no solo a cualquier cargo designado por el Consell sino por cualquier institución de La Generalitat.

Nos alegramos, de todos modos, de que haya una referencia exacta a un canal ético para la ciudadanía, a un canal desde donde la ciudadanía de manera directa y no intermedia pueda manifestar su consulta.

Es cierto que falta concreción respecto a eso. Y es cierto que habrá que ver cómo se armoniza esta iniciativa con la agenda de lucha contra el fraude y la corrupción, que mi grupo presentará en próximos días.

De todos modos, señora Navarro, como le he dicho al principio, sí a la toma en consideración de esta iniciativa legislati-

va para que los ángeles no se nos vuelvan demonios y regresen a territorios prohibidos, en perjuicio del interés general.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

Per a fixar la posició del Grup Ciudadanos, té la paraula l'il·lustre diputat Juan Ginés.

Quan vosté vullga.

El senyor Córdoba Cortijo:

Muchas gracias, señor presidente.

Señorías.

La propuesta que hoy se trae a esta cámara puede significar un paso más en profundizar la transparencia y el buen gobierno. En este sentido, desde nuestro grupo, observamos con agrado la iniciativa presentada.

Nosotros somos partidarios, y así lo llevamos en nuestro programa, de fomentar la transparencia y establecer paredes de cristal en todo lo concerniente al gobierno, a la administración y a los responsables de la gestión.

No obstante, este tipo de iniciativas deben de ser presentadas con el rigor suficiente y con la atención que merece. Y, a tenor de lo presentado, podemos manifestar, en nuestra opinión, que la actual proposición de ley, tal y como se presenta, no pasaría el trámite ordinario previsto, ya que adolece de innumerables deficiencias en su redacción, en su contenido, en su estructura, y que durante su tramitación se pondrán de manifiesto en las enmiendas que se presenten.

Señorías, entrando ya en el contenido de la proposición presentada, lo primero que llama la atención es la ausencia de fundamentos de amparo legal; fundamentos legales que le otorguen la firmeza jurídica necesaria para justificar dicha ley.

No hay referencias a la Constitución. No hay referencias a la Ley 19/2013, de 9 de diciembre, de transparencia. No hay referencias a la Ley 2/2015, de la Generalitat valenciana, ni a ninguna otra que le afecte directamente a esta proposición. Parece, a nuestro juicio, una ley huérfana de amparo legal suficiente. Quieren hacer una ley de transparencia al margen de la ley de transparencia, y no hacen ni una referencia mínima a ella.

Miren, señoras y señores diputados, disponemos de una ley de transparencia que, recientemente, ha entrado en vigor –nos gustará más o menos, pero es la que está vigente–; en la que se hace referencia a distintos aspectos que se mencionan en esta proposición. Y no han sido capaces ni de realizar una redacción que contemple este hecho.

Lo segundo que llama la atención es el objeto y el ámbito de aplicación de la misma, en el que se excluyen los cargos electos. No tiene sentido que el legislativo promueva una ley de incompatibilidades para cargos públicos y no se encuentren incluidos en la misma los que proponemos dicha ley. Es decir que, mientras una persona está sentada en un banco granate, no está afectado por la ley; y, si se sienta en un banco azul, sí que le afecta.

Señorías, han metido en esta ley a miembros del Consell, a altos cargos de la administración, a personas de organismos estatutarios, incluso a funcionarios públicos; y los que hacemos esta ley quedamos fuera. ¿Este es el ejemplo que queremos dar a los ciudadanos?

Son muchas las deficiencias encontradas en la misma, y poco el tiempo disponible para explicarlas, tanto que ocuparíamos más tiempo en la explicación de las deficiencias que en la estructura propia de la ley que se propone.

Incluso han llegado a omitir, en la misma, la competencia en llevarla a cabo. Así, en el artículo 9.2 dice: «Estará ads-

crito a la *conselleria* competente en administracions públiques.» Se han olvidado que ustedes mismos han creado en el Consell una *conselleria* de transparencia, y ni la mencionan.

No dispongo de mucho tiempo, pero no quisiera dejar pasar el régimen y el procedimiento sancionador que se propone. A nuestro juicio, adolece de una falta de garantía jurídica. Los funcionarios públicos tienen, tenemos, un régimen disciplinario propio, un procedimiento sancionador y unas sanciones, que ustedes proponen una modificación con un sistema, a nuestro juicio, anárquico, subjetivo, incoherente y con falta de rigor jurídico, que no tiene en cuenta estas circunstancias.

Voy acabando, señor presidente.

A nuestro juicio, es necesario también modificar la actual Ley 2/2015, de La Generalitat. Nos parece escasa y sin ambición. Todo ello, en aras de ofrecer garantías suficientes a los ciudadanos para generar confianza en las instituciones.

Pero, señorías, hagamos las cosas con seriedad, con rigor, con objetividad, con garantías suficientes. No hagamos leyes que, quizá, tengan un correcto fin, pero, sin una aplicación clara y una práctica inteligente, será letra muerta porque, quizás, podrá resultar una ley de perfil correcto, pero diligencia ficticia y nula eficacia.

Por todos estos motivos, nuestro grupo se abstendrá en la votación correspondiente.

Muchas gracias, señor presidente. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ginés.

A continuació, per a fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada Clara Tirado.

Quan vosté vullga.

La senyora Tirado Museros:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

Em correspon, en nom del Grup Parlamentari Socialista, fixar la posició respecte a aquesta proposició de llei presentada per Compromís en relació a la regulació de les incompatibilitats i conflicte d'interessos dels càrrecs públics no electes.

Vaja per davant que votarem favorablement, senyora Navarro, perquè s'iniciï la tramitació parlamentària d'aquesta iniciativa. Una iniciativa que considerem i valorem com un assumpte necessari i, a més, oportú, de què cal que ens ocupem en aquest parlament, de la mateixa manera que ho han fet o estan fent en altres comunitats autònomes. Però, sobretot, per la polèmica que tots sabem que suscita, que susciten aquestes qüestions entre la ciutadania i que la separen i l'allunyen diametralment dels polítics i de la política. Una ciutadania que manifesta el seu rebuig amb els possibles conflictes d'interessos entre l'espai públic i el privat, les portes giratòries, la falta de transparència i la corrupció.

Entenem, per tant, i valorem la intenció d'aquesta proposició de llei i la voluntat que estic convençuda que compartirem no només amb el grup promotor de la iniciativa, sinó també amb la resta dels grups de la cambra, de treballar la lletra i l'articulat d'aquest text, en profunditat. Un text que es pot enriquir i millorar al llarg del seu tràmit parlamentari. Un text que pretén regular les incompatibilitats dels càrrecs públics, més enllà dels membres del Consell, també dels alts funcionaris, del personal eventual i del personal de lliure designació.

Senyories, és oportú, com deia abans, que regulem, que debatam, però, sobretot, que consensuem aquesta temàtica; i que ho fem, a més, amb serietat; i que ho fem, a més, fugint

de demagògies i de *postureos* populistes, que poden ser una temptació golosa en temps de campanya electoral per a qual-sevol partit.

I ho hem de fer, pense, ho hem de fer perquè cal protegir la política i cal protegir les institucions d'aquells que vénen a la cosa pública per a obtindre informació per, després, fer ús d'ella i vendre-la al mercat.

Cal protegir també la política i les institucions d'aquells que acudixen a l'espai de gestió pública per fer favors i ser recompensats. Clar que sí, n'estic totalment d'acord.

Però també, senyories, hem de protegir la política i les institucions en el sentit, també, de possibilitar l'accés a la gestió pública als millors d'entre nosaltres, als més preparats, a aquells que han estat capaços d'acreditar fora de la política els mèrits i l'excel·lència professional i que, en un moment donat, volen comprometre's amb la societat, amb la seua societat, i donar un pas endavant per servir a la ciutadania. Perquè, com hem defensat molts de nosaltres en aquest parlament, en reiterades ocasions, volem mèrits en la política; volem meritocràcia i no *dedocràcia*.

Miren, la política, i especialment la gestió de les institucions, estic convençuda que necessita dels mèrits dels més prestigiosos i els experts d'un àmbit i d'un sector determinat. Però, senyories, ¿què passarà amb ells, si fitxen per l'administració pública durant un temps, com i quan retornen als seus llocs de treball? Miren, això és el que hem de decidir entre tots, i ho hem de decidir des de la responsabilitat de saber què és el que significa el que volem regular.

Hem de filar fi, senyories. Hem de treballar el text amb prudència, senyories, la prudència que requereix una norma com aquesta, per evitar que molts dels qui decidixen posar els seus coneixements i la seua professionalitat als serveis de la ciutadania, dels ciutadans, caiguen en una *maranya* d'incompatibilitats que els condemne amb l'atur. Perquè, senyories, si no els donem eixida, no hi haurà tampoc entrada. Ningú, amb un cert prestigi, voldrà treballar per a l'administració pública, si no pot després, durant un temps, el que siga, tornar al seu antic treball on, per cert, ha obtingut eixe prestigi pel qual l'hem reclamat.

Així que estic convençuda que, al llarg d'aquesta tramitació i aquest debat, ens trobarem en el punt exacte, per tal de construir l'acord necessari per dur endavant aquesta iniciativa tan necessària i aquesta regulació tan urgent.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

A continuació, per a fixar posició, té la paraula...

El senyor Castelló Sáez:

Gràcies, president.

El senyor president:

...el diputat Alfredo Castelló.

El senyor Castelló Sáez:

Hablaba la ponente del texto, señorías, de ir mucho más allá. Y ya ha escuchado lo que dicen los grupos parlamentarios. La señora Tirado, estoy muy en acuerdo..., y estamos muy de acuerdo en muchas cosas de las que ha dicho; y también con respecto a lo que ha dicho Ciudadanos.

En primer lugar, nos encontramos con un texto sin actualizar y que se convierte en una isla jurídica, señal de peligro ya para ir mucho más allá. Creo que tenemos que andar con

mucho cuidado y que tiene que prevalecer el diálogo sobre cualquier otra cuestión.

Hoy tenemos ante nosotros un ejemplo más de que el criterio del Consell no existe, de que tenemos un Consell sin criterio, que está desbordado, que no para de atropellarse y pisarse entre sí y también con los grupos políticos que, entre comillas, lo sustentan.

Y hoy se plantea, posiblemente –y ahí es donde vemos la mayor debilidad–, un nuevo muro para apartar a las personas de su acceso libre a la política. Son ustedes muy de muros, hay que reconocerlo.

Los jubilados, los pensionistas, los funcionarios, los ricos de familia, no van a tener ningún problema en acceder a la política. Pero, ¿y los profesionales liberales? ¿Y los buenos médicos, los buenos arquitectos, los ingenieros, los abogados, los empresarios o los autónomos? No es que va a haber puertas giratorias, es que le van a dar con la puerta en la cara. Y tendremos que establecer mecanismos claros.

¿Se fomenta la participación de los mejores en la gestión y en la vida pública? No, señorías, no se fomenta. Y hemos de poner solución a todo esto.

Al final, estamos hablando de que, ¿puede un buen periodista plantearse ser secretario autonómico de comunicación? No se lo puede plantear. ¿Puede un buen profesional arquitecto plantearse ser secretario autonómico de vivienda? No se lo puede plantear. ¿Puede un gran gestor de ONG plantearse ser un secretario autonómico de cooperación? No se lo puede plantear, salvo que quiera añadir a la pena de alto cargo, o sea, a sufrir el ser alto cargo y el estar en el objetivo público, el hecho de que cinco años más de su vida profesional la va a interrumpir. Y nos parece un gran error desincentivar a los mejores; de la misma forma que algunos sindicatos hoy piden la retirada de esta ley.

Todos hablamos de que se trata de mejorar la transparencia, y lo estamos haciendo desde aquí. Lo cual me lleva a una reflexión, que les pido que hagamos todos este fin de semana: ¿para qué queremos una *conselleria* de transparencia, señorías? ¿La necesitamos?

Hablemos de los hechos. Si ya tenemos una buena ley de transparencia que el Consell quiere desarrollar, a pesar de lo que dice el pacto del *Titanic*, ¿la necesitamos? Pienso que no.

Si el Consell tiene un borrador de código ético que está colgado en la web, que no va a prosperar, y nosotros salimos con esta ley nueva, no hace falta la *conselleria*.

Si la oficina del control del fraude y la corrupción se va a hacer mediante un nuevo organismo, uno de tantísimos más, que se va a controlar desde Les Corts i por Les Corts, no hace falta.

Si la ley de publicidad institucional, la ley de cuentas abiertas de La Generalitat o la ley de incompatibilidades las estamos haciendo desde aquí, ¿qué hace la *conselleria*?

Si Podemos-Podem, Compromiso-Compromis..., –es que tengo un lío tremendo, me pasa como a ustedes– (*rialles*) impone auditorías ciudadanas para todo y no paran de crear organismos de control porque no se fían del Consell ni el Consell entre sí, ¿qué hace la *conselleria* de transparencia?

Si las declaraciones de bienes y actividades de altos cargos se presentan tarde y mal, y la *conselleria* no hace nada.

Si el Grupo Popular de Les Corts es el que tienen que descubrir que el Consell mintió al decir que iba a eliminar el copago farmacéutico, y no la *conselleria* de transparencia, ¿qué hace?

Si el presidente de La Generalitat lo tiene que descubrir el Grupo Popular ocultando información al Consell y a los cinco millones de valencianos, ¿qué hace la *conselleria* de transparencia?

Si el Grupo Popular es el que descubre los poderes adivinatorios que tiene la *consellera* de sanidad respecto a altos

cargos, y encima se jacta de adivinarlo con tiempo. Y si además nos miente sobre La Fe, y lo tenemos que denunciar nosotros, ¿qué hace la *conselleria* de transparencia? Si, además, resulta que el presidente de La Generalitat no se abstiene cuando debía abstenerse con el matadero de Morella, ¿qué hace la *conselleria* de transparencia? Si el propio *conseller* de ética política, el *conseller* de transparencia, resulta que nos da lecciones de ética, cuando es un tráfuga desde el año 1997, ¿tiene credibilidad esa *conselleria*, señorías? Nosotros pensamos que no, señorías. Que para qué queremos una *conselleria* de transparencia si todo lo estamos haciendo en estas Cortes.

El senyor president:

Senyoria...

El senyor Castelló Sáez:

Acabo, presidente. ¿Para gastarnos un millón y medio de euros en la reforma de La Cigüeña? ¿Para gastarnos cuatro millones de euros en funcionarios? ¿Para gastarnos más de quinientos mil euros en altos cargos? Sigamos trabajando, señorías, mientras la *conselleria* de transparencia no hace absolutamente nada.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Té vosté la paraula per quatre minuts.

La senyora Navarro Casillas:

Al portaveu de Ciutadans, volia comentar-li que la llei de transparència el que fa es remetre's a un règim d'incompatibilitats, i un règim d'incompatibilitats que hem de regular. Eixa és una necessitat que es veu precisament en la llei de transparència autonòmica, perquè parla tot el temps de la declaració de possibles causes d'incompatibilitats, del règim d'incompatibilitat. L'hem de regular, és que fa falta, perquè n'hi ha una remissió a una cosa que no existix.

Respecte als càrrecs electes, vosté està en una errada, perquè és que nosaltres els càrrecs electes no els gestionem des d'ací. N'hi ha una incompatibilitat en la gestió per a nosaltres, que està establida. No podem estar en l'àmbit públic.

I respecte a la remissió a la conselleria competent en l'administració pública, això és el que és lògic, perquè les lleis es fan per a sempre, no per a estos quatre anys que estiga en este cas adscrita esta tasca a determinada conselleria. Es fa per a sempre, perquè perduren, no per a casos concrets. Aleshores s'ha de fer una remissió genèrica, i això és el que es fa quan es legisla.

Respecte al Partit Popular, dir-li que és que m'estranya que no li agrada la llei, perquè és que al Consell anterior sí que li agradava. Al Consell del Partit Popular me va fer un informe que pràcticament dia que estaven d'acord. M'ha sorprés molt la seua intervenció.

I respecte a les inquietuds manifestades quant al retorn a la vida privada, jo li dic que són compartides, i que jo espere que, donat que pels vots que s'han manifestat, va a ser presa en consideració, en la tramitació pugam trobar els punts d'equilibri per a tancar les portes giratòries quant a l'amiguisme i els favoritismes, etcètera, i que la gent efectivament pugua reincorporar-se a la vida privada amb normalitat, després de l'exercici del càrrec públic. I jo crec que podem fer-ho, que des d'un punt de vista constructiu, parlant entre tots, podem fer-ho.

Quant al que li preocupa (*rient*) respecte a la conselleria de transparència, no sé si és que li molesta que ací presentem moltes lleis, però és que realment les lleis, vinguen del Consell o vinguen dels grups parlamentaris, al final les hem de tramitar ací i les hem de vore nosaltres. Ells nos poden fer propostes. Ací tenen una proposta del Grup Parlamentari Compromís, que crec que és més interessant, per cert, que, donat que nosaltres som el poder legislatiu i nos han triat per a això, que una de les tasques que hem de fer és fer estes propostes legislatives.

I respecte al treball que fa la conselleria de transparència i cooperació, jo crec que sí que era necessari tindre eixa conselleria de transparència, perquè n'hi havia molt que traure a la llum. I, a més, esta conselleria, sap a que es dedica també? A la cooperació. I en cooperació li assegure que feia molta, molta falta ficar llum en els expedients que estaven ahí penjats i que amagaven molta corrupció, i que això està ara mateix en els tribunals. (*Aplaudiments*) I el seu conseller en la presó. O siga que una tasca molt important de la conselleria de transparència és precisament eixa, la de recuperar la dignitat en la cooperació valenciana, perquè vostés ho han deixat molt malament, tant en l'àmbit de la transparència, com en l'àmbit de la cooperació. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.
Té vosté quatre minuts, senyor Castelló.

El senyor Castelló Sáez:

Realmente yo creo que lo que he dicho es que nos parece adecuado que se tramite la ley. No estamos de acuerdo en muchísimas cosas de las que dice, nos pasa igual que a la UGT y a otros grupos que han hablado. Pero estamos seguros, y su predisposición para dialogar y para llegar a acuerdos, que ayer lo comentamos también, nos parece muy positiva, y estamos seguros que podemos hacer una muy buena ley. Y le aseguro que no me molesta en absoluto que por los grupos políticos se presenten proposiciones de ley.

De hecho, a esta misma ley, el criterio del Consell lo conozco perfectamente. Estaba yo aquí. Y por parte de nuestro grupo hicimos también un esfuerzo para tirar hacia adelante el tema en esta y en otras cuestiones que tienen que ver con la transparencia y la participación. No me molesta que los grupos trabajemos.

Lo que me preocupa es que hay una *conselleria* que no haga nada. Eso es lo que nos preocupa. Nos preocupa que estos señores tengan cuatro millones y medio de euros para pagar funcionarios y no traigan ni una sola iniciativa. Nos preocupa que gasten quinientos mil euros en altos cargos, y no traigan ni una sola iniciativa. Nos preocupa que, en vez de irse a coste cero a donde están todas las dependencias de La Generalitat, tengan que arreglarse una *conselleria* solo para ellos, con el coste de un millón y medio de euros y no traigan aquí ni una sola iniciativa. Nos preocupa que el presidente de La Generalitat esté en una situación que incumplió una obligación de declarar actividades, que ocultó al Consell su presidencia hasta unas semanas antes de ser presidente de La Generalitat, que no se abstuvo en el tema de presupuesto, y que la *conselleria* no haga nada.

Nos preocupa que su máximo responsable sea una persona que en su trayectoria política que oculta en la propia web de la *conselleria*, en lo que es su curriculum, no diga que fue diputado y que se pasó al grupo mixto, y que por lo tanto es un tráfuga, y que venga aquí a darnos lec-

ciones de ética. Todo eso nos preocupa, su inactividad. Y decimos: y si no hace nada y gasta mucho, ¿para qué? Si estamos demostrando aquí, en las Cortes, especialmente en este período de sesiones que hay iniciativas, que tenemos voluntad de tramitar leyes, que tenemos voluntad de llegar a acuerdos voluntad de, como hablaba el compañero de Ciudadanos antes, poner paneles de cristal a la administración, continuar en esa tarea que iniciamos al final de la legislatura pasada. Fantástico. Lo que yo digo es: ¿y qué hacen estos señores del Consell en la *conselleria* de transparencia? ¿Darnos lecciones de ética, después de haberse pasado al grupo mixto, al año siguiente de las elecciones en las cortes españolas?

Yo no se lo acepto, sinceramente. Sé que hay cierta moda en algunos grupos políticos en ese tema. Y me gustaría también que me dijeran por qué es que además se ocupa de cooperació. Oiga, como si no hubiera habido *consellerias* que se ocupaban de cooperació. (*Remors*) Claro que sí, perfectamente. Sí que las ha habido, específicas, y dependiendo de bienestar social. Y algunos chorizos también los ha habido. ¿Y quedan de nuestros partidos algunos? También, cierto. Fuera, y están donde tienen que estar. Eso es lo que quiere nuestro grupo, ¿sabe? Pero, lo que no puede ser (*aplaudiments*) es que precisamente el año en que llegan ustedes a gobernar, los nuevos tiempos consistan en que el año 2015, con el dinero presupuestado del presupuesto del año anterior, llegue el Consell que por primera vez en la historia no se ha gastado ni un solo euro en cooperació internacional, ni un euro. (*Aplaudiments*)

¿No les daba tiempo a sacar el concurso realmente? Esa es su capacidad de gestión. Ni un euro, señorías. Lo dijeron: «No, este año no nos da tiempo a sacar el pliego.» Hombre, un poquito más de gestión. ¿Ya no es importante? Como decía la vicepresidenta en sus tiempos, ¿ya no se están muriendo niños en el mundo? ¿Ya no hay gente pasando hambre en el mundo? ¿Ya no hay necesidades apremiantes en el mundo? ¿Los metemos debajo de la alfombra? Por favor. No me hablen de ese tema, cuando ustedes han sido el primer gobierno que no ha gastado un euro, y lecciones de ética de tráfugas, ninguna. Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Castelló.

Senyories, anem a passar a la votació. Senyories, comença la votació. Senyories, s'ha pres en consideració la proposició de llei, amb 46 vots a favor, 40 abstencions. 42 abstencions.

Jo demane disculpes amb anterioritat per si alguna cosa ha pogut (*inintel·ligible*) ... Jo, la veritat és que... Però... Vosté tampoc... No varia el resultat. 48 vots sí, 42 vots abstencions. D'acord? I un nul. No direm el nom, però...

Senyories, hem acabat la sessió. (*Remors*) No, jo demane disculpes perquè no he segut (*inintel·ligible*) ... parlamentari. Senyories, són moments de... Senyor Alfredo Castelló, li recomane que vaja a donar sang (*rialles*), perquè vosté... (*Rient*) (*El vicepresident segon, amb el micròfon desconnectat, diu: «Bé, les disculpes, senyor president, les demane jo.»*)

És closa la sessió.

(S'alça la sessió a les 13 hores i 1 minut)

D'acord amb l'article 18.2 del Reglament de les Corts, s'indiquen les senyories assistents a la sessió:

Alcón Soler, Eva
 Almería Serrano, José Francisco
 Álvaro Cerezo, Mònica
 Andrés Sanchis, Concha
 Argüeso Torres, Emilio
 Arqués Cortés, Vicent
 Bachero Traver, Belén
 Barceló Chico, Ana
 Bellver Casaña, Jorge
 Bernal Talavera, María
 Bertomeu Vallés, Antoni
 Betoret Coll, Vicente
 Boix Pastor, Alfred
 Bonig Trigueros, Isabel
 Briet Seguí, Rafael Francisco
 Caballero Hueso, Mercedes
 Caballero Montañés, Juan Carlos
 Cabedo Laborda, Cristina
 Campello Moreno, Marian
 Calpe Saera, José Ramón
 Casanova Claramonte, Vicente
 Castelló Sáez, Alfredo
 Catalá Verdet, María José
 Cerdán Pastor, David
 Ciscar Bolufer, José
 Córdoba Cortijo, Juan Ginés
 De Miguel Martínez, David
 Domínguez Pérez, Miquel
 Escrig Monzó, María Sabina
 Estañ García, Antonio
 Ferrer Matvieychuc, Graciela Noemí
 Ferrer San Segundo, María José
 Ferri Fayos, Fran
 Font de Mora Turón, Alejandro
 Gallén Peris, Marta
 García González, Rosa María
 García Jiménez, María José
 García Latorre, Francisco Javier
 García Muñoz, Teresa
 García Salvador, Alberto
 Garcia i Tomàs, Víctor
 Garrigues Francés, María Blanca
 Gascó Enríquez, Beatriz
 Gascó Verdier, Beatriz
 Geffner Sclarsky, Daniel
 González Delgado, Fernando

Hernández Sánchez, Noelia
 Ibáñez Bordonau, Rubén
 Jiménez Doménech, César
 Juan i Huguet, Jordi
 Marcos Puig, Verónica
 Marí Malonda, Alexis Frederic
 Martín Pérez, Sandra
 Martínez Ramírez, Carmen
 Marzà Ibáñez, Vicent
 Mata Gómez, Manuel
 Meco Tébar, Fabiola
 Mínguez Corral, Sandra
 Mollà Herrera, Mireia
 Montiel Márquez, Antonio
 Morera i Catalá, Enric
 Mulet Taló, Miguel Ángel
 Muñoz Lladró, José
 Mustafá Ávila, Rosa de Falastín
 Nadal Sendra, José Ramón
 Navarro Caballero, Juan de Dios
 Navarro Casillas, Isaura
 Oltra Jarque, Mònica
 Ortega Requena, Maria Josep
 Ortiz Vilella, Eva
 Pallarès Piquer, Marc
 Parra Almiñana, María Teresa
 Pastor Llorens, Fernando
 Peremarch Palomares, Covadonga
 Pérez Fenoll, Manuel
 Peris Cervera, Rosa
 Pineda Cuenca, Manuel
 Ponce Guardiola, Juan
 Puig i Ferrer, Ximo
 Punset Bannel, Carolina
 Quiñonero Hernández, Llum
 Rodríguez Armigen, Cristina
 Salas Maldonado, José
 Salvador Rubert, María José
 Sánchez Zamora, María del Carmen
 Santamaría Ruiz, Luis
 Serna Serrano, Toñi
 Soler Beneyto, Víctor
 Subías Ruiz de Villa, Juan Ignacio
 Subiela Chico, Antonio
 Tirado Museros, Clara
 Torres García, David
 Ventura Campos, Mercedes
 Woodward Poch, Antonio Joaquín
 Yáñez Motos, María Remedio
 Zaplana López, José Juan

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts

subscripcions@corts.es

Plaça de Sant Llorenç 4. 46003 València

Telèfon: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servei de Publicacions de les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983

CORTS VALENCIANES

DIARIO DE SESIONES DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripciones: Servicio de Publicaciones de Les Corts

subscripcions@corts.es

Plaza de San Lorenzo 4. 46003 Valencia

Teléfono: 96 387 61 00

<http://www.cortsvalencianes.es>

Edita: Servicio de Publicaciones de Les Corts

ISSN: 1133-2492

Dipòsit legal: V-1013-1983